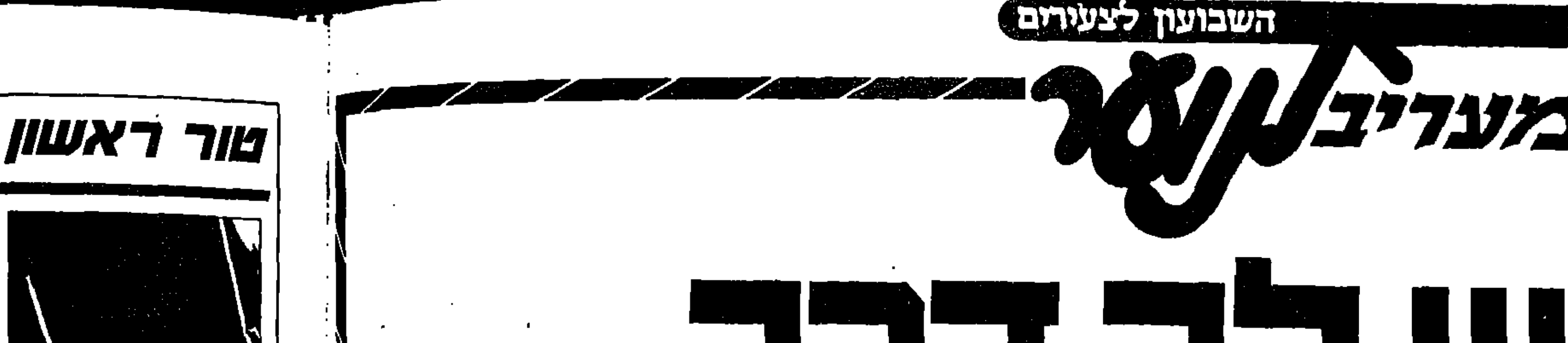
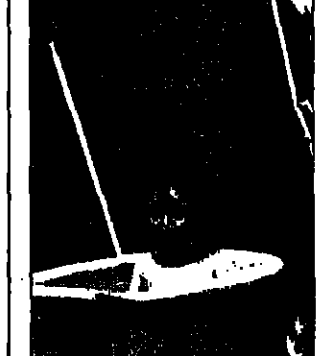

שבוע ספורט
מעריב
5.6.1984
תתחדשא
סוכנויות כרידשא איזור נתניה חדרה חיפה והצפון 065/93791
איזור ת"א והמרכז 052/31636, 03/357675
איזור ירושלים 02/343256
מידע ייעוץ - קיבוץ כפר רופין 065/89334, 065/89222

הצד השני של מכסיקו

מכסיקו־סיטי, גואדאלאחארה, פואבלה, ליאון. בכל מקום חוגגים. מיליונים ברחבי העולם עוקבים באמצעות הטלוויזיה אחרי קרנבל הכדורגל הגדול.

זה מלהיב, זה מעורר, אולי גם מרגש, אבל זו לא התמונה האמיתית של מכסיקו.

הפנים האמיתיים של מכסיקו מכוערים. מכסיקו, בלי כדורגל ובלי מוסיקה, נראית שונה לחלוטין. הפנים האמיתיים של מכסיקו משתקפים בתצלום המופיע לעיל. תינוק באמבטיה מאולתרת, מחוץ לביתו. אין לו בית, כמו לרבים אחרים שנותרו חסרי־גג בעקבות רעש האדמה הגדול שפקד חלקים רחבים של הבירה.

בסוכנויות הידיעות נמסר על 20 אלף חסרי קורת־גג. יש להניח שהמספר גדול פי כמה. די להיכנס לעיר מכיוון נמל התעופה, כדי לעמוד על הפער הגדול והמצוקה שבה שרויים מיליוני תושבים, מול שיכבת־עילית דקה, עשירה מאוד. פער דומה אפשר למצוא רק בהונג־קונג.

ואת זה – ספק אם הצופים בטלוויזיה יראו.

בשער: כדורים רבים דרושים לקיום 52 המשחקים הצפויים במונדיאל. המבחר רב ועצום. צילום: „גאמא", פאריס.

שבוע ספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שמי דגן
מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

ISSN 0334-7877

כותבים

במבט לאחור

הסיום היה עלוב, מביש ומאכזב. משחק העונה – גרוע וירוד באיכותו, עשה שרות רע רע לכדורגל בישראל. למעלה ממיליון, אולי אפילו שניים, חזו כיצד מכבי חיפה מאבדת תוארה להפועל ת"א.

המבדיל בין קודש לחול. לפני זמן קצר ראינו על המסך את אברטון ואת ליברפול, המקבילות של הפועל ת"א ומכבי חיפה, בגמר בוומבלי. נמאס לי כבר מה„בונקר". הלוואי ועל 0–0 לא היו מקבלים אפילו נקודה. הוויכוחים המעצבנים עם שופטים וההתנצחות אתם לאחר המשחקים, ככר בלתי נסבלים.

ולמכבי חיפה: זה בסך הכל ספורט, מאבק הוגן בין אנשים, ואלה – כידוע – לפעמים טועים. זה לא משנה את העובדה שהמשחק האחרון שלכם נתן סטירת לחי לחובבי הכדורגל הטוב והיפה.

תל־אביב — בועז כהן

תודה לטלוויזיה ולח"כ גולדשטיין

בשמי ובשם חולים אחרים המאושפזים בבתי־חולים בארץ, אני רוצה להודות למחלקת הספורט של הטלוויזיה על השידור הישיר של משחק העונה מבלומפילד, בשבת 24 במאי.

תודה מיוחדת שלוחה לח"כ פנחס גולדשטיין, שעשה באחרונה מאמצים גדולים כדי לשבור את הסטאטוס־קוו שהיה קיים עד כה כדבר שידורים ישירים ממשחקי כדורגל בשבתות. מי יתן ופעולה ראשונה זו תהא אות וסימן לבאות.

תל־אביב — י. מטרקין

כל הכבוד לקהל החיפני

כתל־אביבי – אני חייב להסיר את הכובע לפני אוהדי הכדורגל של מכבי חיפה. ככלות הכל – הם לא שרפו שערים, לא ניפצו חלונות ראווה, לא צרו על מסררונות ההתאחדות לכדורגל. גם ההתקהלות ההמונית בחיפה היתה בגדר הסביר.

אני נזכר באירועים בעקבות משחקים של קבוצות בית"ר ירושלים ובני־יהודה ואין כאן כל מקום להשוואה. יש להבין את כאבה של קבוצת מכבי חיפה שלדעתה קופחה בידי החלטה של שופט, ואפשר גם לראות בעין אוהדת את הפגנת אוהדיה. תבורך האגודה שיש לה קהל אוהדים כה עצום ורב – אך שאינו מסוכן ומזיק לציבור.

תל־אביב — יצחק שרמן

הפה הגדול של צבי שריר

אין לי ספק שצבי שריר הוא מטובי השופטים בארץ. אך ככל שיכולתו במגרש גבוהה – גדול כחו גם בדיבורי־סרק.

נוהג מוזר אימץ לו איגוד השופטים. אין הוא מתיר לחברים באיגוד להגיב לשאלות אנשי התקשורת. אך כאשר נוגע הדבר לראשי האיגוד – פורץ מיד זרם של דיבורים וגיבובי שטויות, וזאת בלי לקבל את רשותו של יו"ר האיגוד.

העובדות ידועות לי ממקור ראשון ואין טעם להתווכח עם היו"ר או עם חבריו להנהלה. ברור לי, כמו שלהם, ששופט חייב להגיב בעקבות אירועים מסויימים. במקרה זה – נכונה היתה הגישה של שריר, שהגיב על דברי הפרשוננות המילוליים והצילומיים בטלוויזיה. מה שהרג אותו – כמו כמה פעמים בעבר – זה הפה הגדול שלו. הוא מדבר בלי לעשות חשבון גם לעצמו, ובנוסף – הוא גם מתחמק מן האמת.

תל־אביב — י. שמשוני

טלוויזיה – יאוש

אני בת 9 וחצי, אוהדת ספורט נלהבת, מיואשת משידורי הספורט של הטלוויזיה הישראלית.

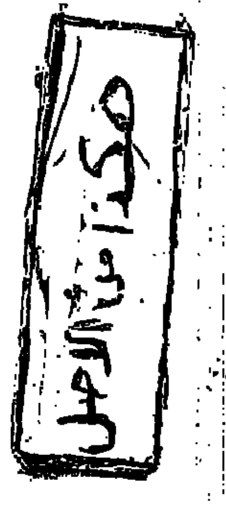
אני לא מבינה מדוע אני צריכה לראות כל כך הרבה כדורגל. לסבול שבת של כדורגל – מילא. אבל „מבט ספורט" שלם מוקדש לכדורגל – זה מוגזם.

מדוע הטלוויזיה חונקת את יצר אהבתי לספורט. התכנית צריכה להציג מיגוון עשיר של אירועי ספורט כדי להרחיב אופקים.

אני שתקנית כדורסל, אוהדת כדוריד, חובבת טניס ושאר ענפי הספורט, לא מוצאת עניין בשידורי הספורט של הטלוויזיה. אני בטוחה שרבים מרגישים כמוני.

הגיע הזמן שמישהו בטלוויזיה יתחשב גם בי ובאחרים.

גבעתיים — הדר ביגמן

זיקו כורע על ברכיו לפני ההמונים המבקשים חתימתו. צילום רדיו „איי.פי."

זיקו, ברזיל אוהבת אותך!

לעולם לא אשכח אותו יום א', השבוע לפני שנה בדיוק, ב„מאראקנה", בעת שברזיל התמודדה עם פאראגוואי במוקדמות לגביע העולמי הנוכחי. זיקו, אלילה של ברזיל, קיבל את הכדור בדקה הרביעית, במרכז השדה. עד מהרה החלה מתפתחת התקפה ברזילית – אדר משמאל, קאסרגנדה במרכז ורנאטו מימין.

זיקו שהוביל את הכדור בחר באופציה הימנית. הכל התבצע במהירות מסחררת. לפתע פרץ אחד האוהדים המשולהבים לתוך כר הדשא. איש לא הבחין בו ומהיכן הגיע. אבל יעדו היה ברור מאד: זיקו. הקהל עצר נשימתו, לרגע. גם השחקנים נראו כאילו קפאם־שד, משותקים ומאובנים לחלוטין. גם השופט בהלם. המעריץ המטורף, שנראה כאילו הוא עומד להסתער על זיקו – רק נעצר לפניו, כרע על ברכיו ונשק את קצות נעליו של אלילו ביראת כבוד נדירה. כשחלפה התדהמה – קמו 90 אלף איש על רגליהם והריעו ממושכות. אנשי המשטרה התעוררו אז, השמיעו שריקות צורמות, הגיעו עד מהרה אל האיש המוזר – נטלוהו בידיהם והובילו אותו בחזרה למקומו...

זיקו, סמל אמנות־הכדורגל של ברזיל, נמצא עתה במכסיקו, וברזיל כולה מתפללת שיחלים במהרה מפציעתו ויהיה כשיר לטורניר הקשה הזה שהחל השבוע. הוא החמיץ כמה משחקי־אימון ומצב־בריאותו תפס את הכותרות הראשיות בעתונים.

כיום הוא נער השעשועים של „ארץ הקפה". כאשר חזר מאיטליה, שנתיים לאחר שניסה את פיתויי־אירופה ולא נקלט ב„אודינזה" – נתקבל בתרועות־חצוצרות. „ברזיל, אני אוהב אותך ולא אעזבך לעולם", הכריז בנמל התעופה של ריו־דה־ז'ניירו. אחר כך, בראיונות לעתונות, המשיך באותו גל: „אני אוהב אותך, ברזיל, את הכדורגל שלך, את אורח החיים שלך. זו ארצי ואני מאושר לחזור הביתה". העתונים צילמוהו עם כדור ביד, ליד מיקרופונים ומול המון מעריצים. שכחו את תחושת הריקנות וביטויי הגנאי שכוונו אליו, שנתיים לפני כן, כאשר עזב את מועדונו „פלאמנגו" כדי להיאנח על קשייו וצרותיו – ונכנע לפיתויים האירופיים. אז אמר לעצמו: „אני כבר כבן 31 ואינני יכול לסרב. האיטלקים הציעו לי את השמיים ואת הירח, אולי אפילו את השמש עצמה... התפתיתי לכסף. זו הרפתקה מלהיבה..."

איטליה קיבלה אותו בהתלהבות. רק מאראדונה, בנאפולי, היה גדול ממנו. מבצעיו הקסימו את ההמונים – אבל היו גם לא מעט משחקים עצובים, הבטחות שסיפק ללא כיסוי. עד מהרה גברו עליו הגעגועים הביתה לברזיל. באוגוסט שעבר ביצע צעד פזיז מדי – שרק קירב את החלטתו לחזור: הוא חתם על חוזה פירסומת עם חברה בריטית בלוגאנו, שוייץ – מבלי לקבל על כך את הסכמת מנהליו האיטלקיים. בעקבות צעד זה הואשם בהוצאת כספים בלתי חוקית ונידון שלא בפניו לשמונה חודשי מאסר ולקנס – אלא שבעת הקראת גזר הדין כבר היה הרחק מגבולות איטליה וספק אם מישהו ינסה לטפל בהסגרתו.

עתה, כך אומרים – מצא שוב את עולמו, בנבחרת ברזיל. על ההרפתקה באיטליה הוא אומר: „לא, היא לא היוותה כשלון, מבחינתי. הכירו שם בכשרוני. הכשלון היה של 'אודינזה' – מועדון קטן, ללא אמצעים, עם יומרות גדולות מדי, מעל כוחותיו".

רואים שהוא מאושר כמו ילד קטן – גם עתה, במכסיקו, חרף פציעתו המטרידה. כאשר שיחק השקיע התלהבות גדולה.

ההתחלה היתה ב־1967, כאשר היה בן 14. מאמן הכדורגל מודסטו באריה, נעץ מבטו בנער הצנום שהובא אליו, בעת שזה ניסה לבעוט בכדור, ברגליים יחפות. לפתע נשמע המאמן מעיר לעברו של הגבר שעמד לידו: „מה הבאת לי? ליצן אולי מוקיון – אבל לא כדורגלן". הגבר, העתונאי סלסו גארסיה, מי שגילה את הנער והחליט לאמצו כבן – הציע למאמן המנוסה להמתין עוד כמה רגעים – ומודסטו, יותר מתוך אדיבות ותביבות, אולי אף רחמנות – הורה לנער הצנום: „ילד, נעל נעליים – והצטרף לאימון". לא עברו אלא שלוש דקות ומודסטו כבר לא מיהר להוציאו ממשחק האימון – כי בתוך 20 דקות שבהם היה על כר הדשא, סייע לנצחון הקבוצה בה שיחק 2–0...

„היי, ילד – איך אמרת קוראים לך?", שאל מודסטו את הנער דק הגזרה כשזה עשה דרכו לחדר ההלבשה. „שמי ארתור", באה התשובה, „אבל כולם קוראים לי זיקו", באה התשובה.

מודסטו התיר לו לנוח חמש דקות בלבד, באותו אימון – וקרא לו לחזור מיד לשדה. הוא הדהים בהמשך בשליטתו בכדור, בכידרורו המדוייק, כשאיש לא הצליח להוציא את הכדור מרגליו. לשיאו הגיע כאשר הפגין את התרגיל האהוב עליו: דחיקת הכדור, בקלילות רבה, לרשת – מתחת לבטנו של השוער.

מאז עברו 19 שנה ו־703 שערים כמקצוען וזיקו נעשה אחד מאגדות הכדורגל של ימינו.

„אני עדיין זוכר את אותו משחק אימון" – סיפר לי השבוע במחנה האימון של נבחרת ברזיל. „קיבלתי את הכדור והייתי רחוק מדי מהשער. לא היתה ברירה אחרת אלא לבצע 'טריק', כך שאיש לא יוכל לבלום את הכדור או להשיגו. היתה רק אפשרות למסור לאחור – וזו איננה דרכי".

מאז כבר שומעים רבים מעירים ביציעים, במשחקים שבהם הוא מופיע: „כאשר הכדור נמצא ברגלי הבלונדי – רק אלהים יכול להוציאו ממנו..."

עוד בטרם מלאו לו 16 שיחק בקבוצת פלאמנגו – הוא הובא אליה מיד לאחר אותו אימון שהוא מרבה לזכור את פרטיו בדיוק מדהים. „בואו נרכוש אותו כי לקבוצת הנערים שלנו יש מחר משחק חשוב", אמרו עסקני המועדון שליוו את מודסטו באריה... זיקו היה המום וכאשר שב הביתה נועץ בהוריו, חוזה אנטונש ואמו מטילדה – מהגרים מפורטוגל – שהיו המומים כמוהו. מועדון פלאמנגו לא נחשב לשיא מאווייהם. הם היו אוהדים מסורתיים של „ואשקו דה גאמה", יריבה מושבעת שלא אוותה מעולם להתפשר. מיד כונסה המשפחה המורחבת להתייעצות. שני אחיו של זיקו, אנטונש ואדו, כבר היו מקצוענים ידועים מאוד בכדורגל של ברזיל, כשהופיעו במדי „אמריקה". „מעולם לא הבאתי את זיקו למשחק שלנו במדי אמריקה, כי החלום היה שישחק במועדון מכובד יותר. פלאמנגו היתה מעבר לכל הציפיות, אפילו מעל ואשקו...", סיפר פעם אדו.

„ב־1967 כאשר אני ואחי אנטונש הבקענו שערים רבים, היו הצופים תוהים מי מהשניים טוב יותר – וכאשר הציגו לנו את השאלה הזאת היינו אומרים: 'איש מאיתנו – רק אחינו הקטן יותר, זיקו – שעדיין לא בגר דיו לקבוצה מהדרג הראשון. חכו ותראו'".

שמו המלא: ארתור אנטונש קוימברה. זיקו בא מקיצור כינוי החיבה ארתורזיקו, כלומר ארתור הקטן. המשפחה שוכנעה במסע לחץ גדול מצד מנהלי פלאמנגו שזיקו יצטרף למועדון – ואף מצאו פתרון מיוחד כיצד להביאו לאימונים ומשחקים מביתו המרוחק יותר מ־30 ק"מ מאיצטדיונה של פלאמנגו (משפחתו של זיקו מתגוררת בפרבר קינטינו, בצפון ריו).

„נאסוף אותו מדי יום מבית הספר. הוא יסעד צהריים בביתו של הנשיא ואחר כך יביא אותו לכל אימון וידאג להחזירו הביתה", כזה היה ההסדר, בעת שפלאמנגו החתימה את זיקו על חוזה וייחלה שיתן לה פרי בדמותם של שערים רבים. עד מהרה התברר כי עשתה עיסקה מוצלחת מאד.

„פעם, ביום מן הימים, אני רוצה להגיע לכך שזכייה בתואר אליפות ליגה של נערים יהיה חשוב לא פחות מזכייה בתואר של בוגרים", אומר זיקו בנימה פילוסופית. „אם לא אזכה לעולם בגביע העולם – לפחות זכייה בגביע הנוער יהיה לי פיצוי"...

שמירה צמודה על כוכבי ברזיל. משמאל – זיקו, סוקראטס וסרזו. צילום רדיו „איי.פי."

בשמונה השנים האחרונות הוא נאבק במכת פציעות טורדנית, מתמשכת. בעיותיו החלו במונדיאל של 78' בארגנטינה – כאשר מתח שריר במשחקה של ברזיל עם פולין. ברזיל ניצחה 1–3 אבל זיקו לא המשיך לשחק באותו טורניר. כעבור שנה מתח אותו שריר – והיה מחוץ לפעילות עשרה שבועות. כאשר יצא לשחק באיטליה, ב־1983, נהנה מכמה שבועות מוצלחים – אבל אז שוב החלה סידרת פציעות. כאשר החליט לחזור לברזיל „דגה" אותו „פלאמנגו" מחדש, אך כבר במשחקו השלישי היה קורבן לעבירה גסה. התוצאה: פציעה קשה בברך שמאל.

„הבעיה היא שכיום כאשר אתה רק מתחיל לחשוב על משחק בכדורגל – אתה כבר בצרה גדולה...", אומר זיקו. „יש יריבים, ותראו אותם במונדיאל הזה במכסיקו בהמוניהם – שכל מה שמעניין אותם זה איך לעצור את היריב, לא חשוב איך ומה תהיה התוצאה. הם אוחזים בבגדיך. הם דוחפים. הם בועטים ברגליים בכוונה. השופטים לא מבחינים בזה. אינני מתפלא על כך שרבים כל כך מחובבי הכדורגל נוטשים את המגרשים. זה לא הכדורגל שהם רוצים בו".

לפני שלושה חודשים שב לפעילות – אחר ניתוח. היתה זו חזרה מלהיבה, הצגת־יחיד בלתי נשכחת, בשלושער לרשת „פלומיננזה" במאראקנה הגדול, המתפורר עקב הזנחה. הלב נחמץ למראה מקדש הכדורגל במצבו הנוכחי.

אלא שמאז הצטרף לאימוני הנבחרת – לא מכבר לפני המונדיאל – שוב החלו הצרות בברך. בשבועות האחרונים הוא בילה יותר באולמות הכושר, בתרגילי פיזיותראפיה, מאשר על כר הדשא. „אבל אני מקווה שהברך תחלים ובטורניר הנוכחי אשחק ואתרום מכותי", הסביר.

הוא אינו מדבר על כך – מחשש לעין הרע – אבל אם לא יזכה בגביע הזהב, יש תקווה שהדור החדש במשפחתו יעשה זאת ביום מן הימים. הוא נשא לאשה ב־1976 את נערתו האהובה, סנדרה. הם היו חברים מילדות. יש להם שלושה בנים – ארתור ג'וניור בן ה־8, ברונו (6) וטיאגו (4). „אחד מהם יהיה שחקן כדורגל מצליח, אני בטוח בכך", אמר זיקו. „אחד מהם ישמור את שם המשפחה ומסורת הכדורגל שלה".

פראנסיס הורטאס,
מיוחד ל„שבועספורט"

כוכבי עבר והווה חותמים לילדי מכסיקו

כוכבי העבר וההווה הם יעדם של אספני האוטוגראפים. דיטר האנאס הגרמני וקרל־היינץ רומניגה (בתצלום מימין) „נלכדו" ברחוב, ליד מלונם, בידי ציידי החתימות. כך גם פלה הגדול (משמאל) שנתבקש לחתום על 1000 כדורים בעת שביקר בגואדאלחארה. אלפי נערים העניקו לו שם קבלת פנים של גיבור.

צילומים: אי.פי.

יש עוד כרטיסים...

יש עוד מספיק כרטיסים למשחקים רבים – והתורים בגואדלחרה מתארכים מדי יום ביומו, עד שאנשי היחידות למלחמה בטירור נקראו לשמור על הסדר ולמנוע שוק שחור. (צילום אי.פי.)

פלה: לברזיל אין נבחרת...

פלה, עדיין „מלך הכדורגל", אפילו בגיל 45. שלוש זכיות בגביע העולם עם נבחרת ברזיל הם עדיין שיא שספק אם יישבר אי פעם. לכל מקום לשם הגיע, מאז פרש מהכדורגל – הוא מרתק תשומת לב. אפילו במונדיאל הנוכחי כשהוא ממלא תפקיד כפול של שגריר רצון טוב ומקדם מכירות לכמה חברות מסחריות גדולות וכבעל טור ברשת תקשורת ברזילית.

עוד לפני שברזיל בעטה את הבעיטה הראשונה, כבר ירה פלה את המטחים הראשונים שלו: „אילו אני מאמן ברזיל – הייתי מתחיל באימונים חודש מוקדם יותר... אילו אני המאמן – היתה לנו נבחרת טובה יותר ומוכנה יותר... אילו אני המאמן היתה לברזיל נבחרת אחרת – כי במצב הנוכחי שלה אין לי בטחון ביכולתה".

„אינני אופטימי", גילה פלה את דעתו בנאום לפני תלמידים בגואדאלאחרה. „יש לנו שחקנים אינדיווידואליטסים מצויינים – אבל אם תשאלו אותי על נבחרת, אין לברזיל כזאת", אמר. דבריו עוררו זעם רב במשלחת ברזיל, אבל כולם נושכים שם את הלשון – עקב כבודו של „המלך"...

„יש צורך להכין נבחרת כברזיל למשימה כזאת עם הרבה מאד אימונים פיסיים. אבל חובה להקנות לה איכות משחק טכנית גבוהה. לצערי אין לברזיל של היום משני אלה גם יחד. האמינו לי אני רק מתפלל לשלומה של נבחרתנו", אמר פלה.

כאשר נשאל אם דבריו מכוונים נגד המאמן טלה־סאנטנה מיהר פלה להדגיש: „אין לי דבר נגדו. זו איננה טעותו בלבד בנושא הזה. השגיאות הן של ההתאחדות הברזילית. הוא לא קיבל מספקי זמן להכנת הנבחרת שלנו".

האיש שעשה את כל המונדיאלים

המנהיג הפאשיסטי האיטלקי בניטו מוסוליני היה מוכן לעשות הכל כדי שנבחרת ארצו תזכה בגביע העולם – והשקיע סכומי עתק מתקציב המדינה למטרה זו – ואילו רודן ארגנטינה, חואן פרון, הרחיק את נבחרת הכדורגל של ארצו משני טורנירים מחשש שהיא תפסיד ואז אולי ייבלע לשלטונו – גילויים אלו באו השבוע מפיו של העתונאי דייגו לוצ'רו, בן 84, היחיד ש„סיקר" את כל המונדיאלים עד כה, כולל הנוכחי (13 במספר).

דייגו הוא אורוגוואיי שעבד לרשת עתונים בארגנטינה תחת שם העט לואיז סקיוטו. פיפ"א העניקה לו במכסיקו אות כבוד מיוחד על תרומתו לכדורגל.

„מוסוליני השתמש בחוק מיוחד – „זכות הדם", קראו לו אז – כדי לייבא ארבעה ארגנטינים לאיטליה כדי לשרתה בטורניר של 1934. לעומתו, התעקש פרון להרחיק את נבחרת ארגנטינה מגביעי העולם של 50' ו־54'. הטורניר הטוב ביותר שראיתי עד כה היה במכסיקו 1970. ספק אם יהיה כמוהו בעתיד הקרוב", אמר.

המעודד הלאומי של ספרד

לנבחרת ספרד יש „מנצח מקהלת מעודדים" רשמי. הוא מצוייד בתוף־טמבורין ויש לו קול אופייני – הנשמע כזעקה אדירה בכל מקום שבו מופיעה נבחרת ספרד.

ואמנם, מאנואל קאסרס אירטסון, בן ה־37 הגיע כמובן גם למכסיקו – וזכה לסיקור נרחב מאד בעתונים שם. הוא הגיע בנפרד משאר המשלחת – כיאה לאח"ם וראשי הנבחרת מיהרו לנמל התעופה של טלקסאקלה כדי להקביל פניו... הוא נמצא בתפקיד שבע שנים ומעיד על עצמו שבנוסף לנבחרת הלאומית הוא מעריץ של קבוצות ריאל סרגוסה, ואלנסיה והואסקה.

„זה הביקור השני שלי ביבשת דרום אמריקה. לפני כמה חודשים הוזמנתי בידי הונדוראס למשחקה עם קנדה במוקדמות. הונדוראס הפסידה אבל אני העניקתי לה את קריאות העידוד הטובות ביותר שלי...", אמר מנואל.

הבטחון מכביד על העירקים...

סדרי הבטחון במונדיאל משתכללים מדי יום. קודם נמסר כי רק 30 אלף איש יעסקו במבצע הזה. עתה נודע כי גם הצי המכסיקני שותף לו. הצי העמיד לרשות יחידת הבטחון המיוחדת שמטפלת במונדיאל כמה יחידות סיור שיפטרלו לאורך החופים וגם בנהרות למניעת התארגנות חבלנית.

נבחרת עירק כבר חשה את אמצעי הבטחון הללו. היא היתה הראשונה מבין 24 הנבחרות שהגיעה לכאן ועליה ערכו לא מעט ניסויים – המיושמים עתה. העירקים מתלוננים, אבל המכסיקנים אומרים להם שאלו הם החיים כיום...

איש בטחון מכסיקני מסייר באתרי הספורט, חמוש בנשק ובמכשיר קשר
צילום רדיו „איי.פי."

במלון שבו שהתה נבחרת עירק השבוע, בטולוקה, כ־65 ק"מ מערבית ממכסיקו־סיטי, התקלקלה מערכת האזעקה מפני אש – ובתוך דקות מעטות הוקף המקום ביחידות בטחון שהיו מוכנות להסתערות. בין חדרי המלון שבו שוכנה הנבחרת החלה התרוצצות מטורפת. החלו לחפש אחר חשודים. השחקנים היו במבוכה גדולה – ואחר כך, סיפרו מנהלי הנבחרת, הם פשוט לא תיפקדו במגרש...

בתדריך מיוחד שפרטיו מתעדכנים כמעט מדי יום, ומוכנסים בהם חידושים רבים, נאמר כי הקהל נקרא לבוא לאיצטדיונים מוקדם ככל האפשר – אפילו חמש שעות לפני המשחק...

מכסיקו שיתפה פעולה בהכנת המבצע עם גורמי בטחון וביון בריטיים, אמריקניים וצרפתים. מומחים של הפ.ב.איי. הגיעו לשמש יועצים למשטרת הבטחון ו„המוסד לריגול" של מכסיקו. „תודה לאל שאיננו צריכים להיות מעורבים ישירות במבצע הזה", אמר גורם של הפ.ב.איי.

מין – בתנאי גובה וחמצן דליל

רבים שואלים: איך אנשים צעירים אלו, המשתתפים עתה ב„גדולה בהצגות תבל" במכסיקו, מתמודדים עם מצב שבו עליהם לנהל בחודש הקרוב חיי נזירים, בתנאים של גובה וחמצן דליל?

מסתבר כי הנושא גם העסיק לא מכבר סמינר של מאמני כדורגל מאירופה ששמעו הרצאות מפי טובי הפסיכולוגים „כיצד להתכונן ליצירת מצבים נפשיים נוחים ושיתוף פעולה רגשי ואינטלקטואלי בין שחקנים ומאמנים במונדיאל". מסקנת הדיון: יש צורך ליצור מצב שהשחקנים יגיעו למשחקים כשהם דומים למנועים מכוונים היטב.

כך זה קרה במונדיאל הקודם, כאשר איטליה ומערב־גרמניה הגיעו לשיאן בגמר. הן היו שתי הנבחרות המצליחות ביותר – כיוון שידעו לתעל כהלכה גם את רגשות השחקנים ותשוקותיהם האנושיות, לשדות הקרב של הטורניר.

לפני שהיו פסיכולוגים שהתמחותם בספורט, היו למאמנים דעות קוטביות בנושא הזה ועל מידת השפעת חיי המין על פעילות הכדורגלנים במשחקים. יש מאמנים שהטילו משטר של נזירים חמור מאוד ויש הסבורים ששיטה זאת אינה יעילה ואינה טובה – והם נעגו להפצרות השחקנים להביא עמם לטורניר את נשותיהם או חברותיהם.

המתכונת הנוכחית, שבה יש צורך ליצור מצבי־אושר לשחקנים, נולדה בדנמרק שבה שלטת הפילוסופיה כי אין השחקנים יוצאי דופן בקהילית הגברים המנהלים חיי משפחה סדירים, ולכן הביאו עימם הדנים למונדיאל את נשותיהם. האנגלים שהתאמנו לפני מכסיקו בהרי קולורדו, הטיסו לשם את נשותיהם. הם בילו יחד עשרה ימים לפני שהמשיכו למונטריי לחודש של פעילות קשה. גם שחקני מכסיקו וספרד זכו, לראשונה בתולדות הכדורגל שלהם, למחנות פתוחים.

אלא שלא כל הנבחרות נוהגות כך ולא כל הכדורגלנים רוצים לפגוש את הנשים שלהם במחנות האימונים. כאשר זכתה ארגנטינה בגביע העולם ב־1978, היו השחקנים ב„מחנה הסגור" במאר דל־פלאטה. מגוריהם נשמרו בקפידה רבה על ידי היחידה למלחמה בטרור. לא התירו להם ביקורים־ליליים של הנשים והסירו מהקירות פוסטרים של נשים ערומות...

כעבור ארבע שנים, כמעט אותם שחקנים, תחת אותה הנהלת־נבחרת, נכנעו ואיבדו את הגביע העולמי. אוסוואלדו אורדילס כתב ביומנו: „אין ספק כי הדבר החמור ביותר, ההרסני ביותר שלנו בספרד היתה נוכחות הנשים והילדים במלונות קרובים למחנה הנבחרת שלנו. היו שחקנים שהוטרדו בנושאי משפחה במקום למקד מחשבותיהם בגביע העולמי".

ז'זאו סאלדנה, שבנה את נבחרת הכדורגל המצליחה של ברזיל למונדיאל 70', אהב כדורגל חופשי ומשוחרר והבין היטב כי אינו יכול ליצור בנבחרתו תנאים של כלא. „ההוראות החמורות בעניין סקס ושתייה היו מכוונות לפירסום בעתונים. נהגתי להודיע כי יום ו' הוא יום חופשי רשמי בנבחרת שלנו. למען האמת – שחקני נהנו מערב חופשי מדי יום. הם רצו חברת נשים וזה נורמאלי. הם דרשו זאת כמו שדרשו אוכל טוב ואימונים מעולים. אסור היה לשנות בסדר יומם.

„פעם בא אלי עתונאי וגילה שראה את אחד משחקני בחברת אשה יפהפיה. אמרתי לו: 'מה אתה רוצה שהוא יהיה בחברת גבר יפהפה'... היה לי הסכם עם שחקני: אתם יכולים להיות בחברת נערות אבל אל תחליפו אותן, אלא רק בתחילת השבוע... היה מקרה ששוער המלון דיווח לי על אחד משחקני, שנראה בחברת נערה חדשה שלא בהתאם ללוח הזמנים שקבענו. קראתי לו והוא התנצל: 'היא היתה כל כך יפה שלא יכולתי לעמוד בפיתוי'... והיא אמנם היתה מהממת. אמרתי לבחור: 'היא באמת משהו מיוחד, אבל יש לנו הסכם שאין מחליפים נערה אלא רק לאחר חמישה ימים ואתה החלפת את נערתך הקודמת בזו החדשה אחרי שלושה. הצעד החמור ביותר במגעשה שהפרת את ההסכם, את החוק שהנהגו כאן'".

ככל שיגבר הלחץ בטורניר הנוכחי, לא ברור כמה מאמנים ידבקו במדיניותו של סאלדנה...

עבור לעמוד 22...

המארחות – ביזנס בלבד...

הן נראות בכל מקום כשחיוך רחב על פניהן, ובניגוד לרוב המכסיקנים – שולטות בשפות רבות. 600 נשים צעירות המשמשות דיילות ומארחות מלוות רשמיות במונדיאל. אבל מי שינסה „להתחיל" איתן – יתקל, לפחות בשלב הזה, בתשובה קצרה: „אני כאן רק לשם ביזנס..."

כל הנערות צויידו בחוברת־הסברה מיוחדת. נאסר עליהן לשתות קפה, או כל משקה אחר, בחברת האורחים שאליהם הוצמדו. „אל תתני את הרושם שאת מה שאינך..." נאמר בתדריך.

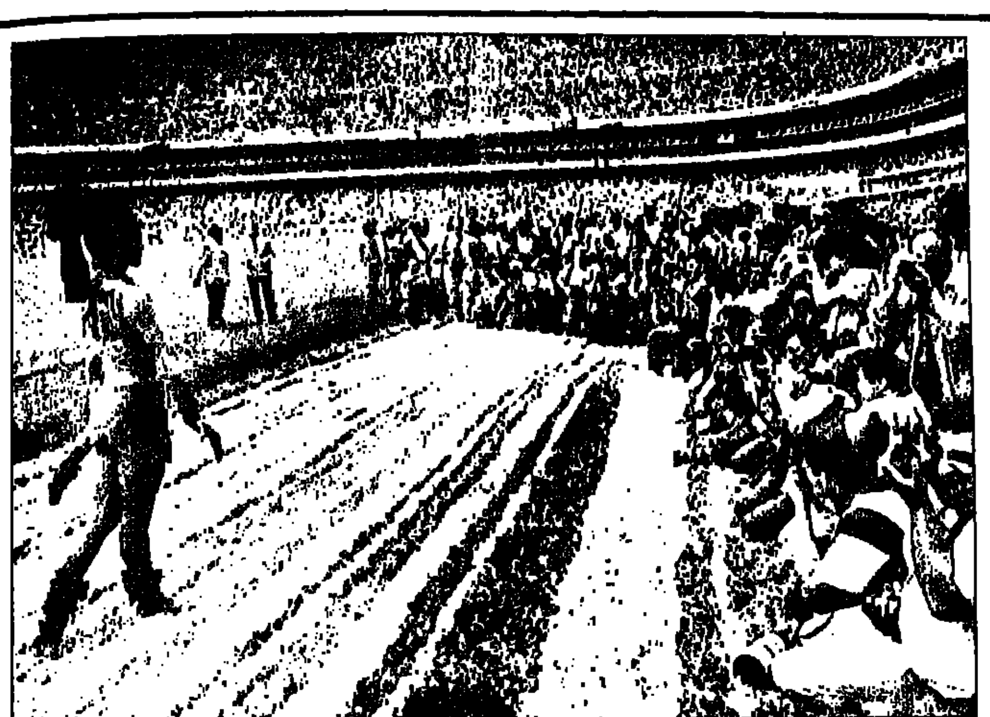
יחד עם המארחות – יש גם 200 גברים, ומזהים אותם על פי לבושם – מקטרוני־ספורט בתכלת. הנשים בלבוש אלגנטי, גיזרה אירופית, צבע כחול וקישוטים מסורתיים מתקופת המאיה. מדובר בחבורה של בני 18 עד 24 השולטת בערבית, צ'כית, דנית, אנגלית, צרפתית, גרמנית, איטלקית, יפאנית, סרבו־קרואטית ופורטוגזית. ה„מוטו" שלהם: „לעולם אל תשיבו אינני יודע/ת – בשום שפה..."

שכרם החודשי 220 דולאר, המשולם בפזוס מכסיקני. כל זה – בתמורה ליום עבודה שמתחיל יום־יום ב־9 בבוקר ומסתיים בחצות. התפקיד: לספק מידע על מכסיקו, לפתור בעיות – „והכל בחיוך ידידותי ובנוכחות נעימה".

„הבעיה" – סיפרה אחת הדיילות – „שאנו משמשות מתווכות בין עתונאי זר לבין אלו שמספקים לו את השירות והוא לא תמיד יעיל וטוב כפי שמצפים, – וזה מה שמכניס אותם, את האורחים שלנו, ל'שגעון"...

הדיילים והמלווים נבחרו לפני שנתיים, ועברו אחר־כך סידרה של השתלמויות גם כדי לשפר את שליטתם בשפות השונות. בין הטענות שהשמיעו כמה עתונאים זרים שכבר הגיעו לכאן: הנערות הללו שונות כל כך מהיפהפיות המכסיקניות הרגילות.

גם כן בעייה...

על כר הדשא ב„אצטקה" נערך טקס הפתיחה – עם להקות ריקודים סומברו, זמרים ונגני־פולקלור. היו דגלים וצלילים – אבל על המסלול המקיף את הדשא, שכוסה בנוצות של עופות שנצבעו במיוחד – פיזזו כמה יפהפיות בבגדי מינימום ומיד פשטה עליהן עדת הצלמים. הנערות גנבו במידה מסויימת את ההצגה מהחלק הרשמי של הטקס שקדם למשחק איטליה – בולגריה (1-1). (צילום א.פ.).

השופט שזכה לכבוד הגדול

עד לגמר, ייחשב בלי ספק השוודי אריק פרדריקסון, 43, לשופט שזכה בכבוד הגדול ביותר במונדיאל הזה. הוא ניהל את משחק הפתיחה. אריקסון זכה בתג פיפ"א ב־1975 וניהל במונדיאל 82' ארבעה משחקים. מעריצות מכסיקניות כבר היו לו – והן המתינו שעה ארוכה לילד פתח מלונו כדי לזכות בחתימתו על כדור־למזכרת. (צילום א.פ.).

לכדורגל מספיקים גם עשרה...

מה דעתכם על המהפכה הבאה: במקום 11 שחקנים בכל קבוצה, יהיו רק עשרה וצימצום זה יביא לשיפור באיכות המשחק. זו הערכתו של ז'ואו סאלדאנה, לשעבר מאמן ברזיל (בגביע העולם 70'), המציע להנהיגו מעשית בשטח.

בראיון ל„ל'אקיפ", אמר סאלדאנה כי יש צורך לבצע ניסוי בנושא זה. הוא גם מעריך שבעתיד הקרוב לא יקום עוד שחקן דוגמת אלפרדו די־סטפאנו, אותו הוא מכנה „איש קרב העשרה של הכדורגל", עקב כישוריו המגוונים ואיכות משחקו בכל התחומים של הכדורגל.

יש גביע, פנו דירה

משה לרר

גם המנוסים והמשופשפים שבין חברי הכנסת יודעים שבימים אלה, של שירים ושערים בגביע העולם מכסיקו 86', אין להם מה למכור. אפילו פרשת הפקיד הבכיר לא תאפיל על המסך, כאשר עליו ירצדו־ירקדו מאראדונה, פלאטיני, רובסון וזיקו.

העולם, בימים אלה, מכור לכדורגל. טוב יעשו מגישי ההצעות המקצועיים, אם ימנעו מעצמם מפח נפש בחודש יוני. עם השריקה לסיום, בשעות הערב המאוחרות של ה־29 ביוני – אפשר יהיה לחזור לשיגרה. עד אז ימציא להם המוח היהודי פרשה חדשה.

הזכרון אמנם קצר, אך שאלו את שר הבטחון דהיום, יצחק ידידי, והוא יספר לכם על משהו, הנופל בהרבה מרמת התעניינות הציבורית שבגביע העולם בכדורגל.

זה היה ב־7 באפריל 1977. מכבי ת"א כדורסל התמודדה בגמר האירופי עם אלופת איטליה בבלגראד. רבין התפטר באותו יום מראשות הממשלה. הודעה על כך היתה צריכה להתפרסם בטלוויזיה. יועציו הטובים ידעו כי אין סיכוי שזו תיפול על אוזן קשובה. בעיני רבים – סל של מיקי חשוב לא פחות.

רבין הבין. ההודעה שודרה מאוחר יותר. הייתי בבלגראד, שטוף שמפניה שניתזה עלי מידי האוהדים הרבים שחנקו את שחקני מכבי באהבתם. לתומי חשבתי להעביר להם הודעה טרייה מן הבית. „רבין התפטר"... רציתי לחדש להם משהו. מפאת כבודו של שר הבטחון לא אביא כאן כמה מן הציטוטים שקטעו את דברי...

★ ★ ★

הרחק אל עבר שנות החמישים. גנרל דה־גול עומד לשאת נאום חשוב. היה זה ערב הסיום של ה„טור דה־פראנס", מירוץ האופניים היוקרתי בעולם. אינני זוכר את תוכן נאומו. יש לשער כי הוא היה חשוב.

התוצאה: אפס. למחרת כתבו על כך שהיה זה הנאום המבוזבז ביותר...שהעצות שניתנו לגנרל היו עצות אחיתופל...

את צרפת, בימי ה„טור" אפשר לכבוש. איש לא ישים ליבו ל„קטנות" כאלה.

★ ★ ★

אבל אפשר גם אחרת. היום לפני 12 שנה שהיתי בסיור בבריה"מ. סרקתי את כל תחנות הטלוויזיה, כיוונתי את כל מקלטי הרדיו, עלעלתי בכל עתונים. גביע העולם – (המשחקים התקיימו במערב־גרמניה) יוק.

איך אפשר ? – שאלתי את מלווי.

התשובה היתה ישירה ולעניין: „כל זמן שנבחרת צ'ילה תהיה מעורבת במשחקים – לא תמצא מלה וחצי מלה על הטורניר"...

בטיסת „אירופלוט" ממוסקווה ללונדון חיפשתי עתונים. אין. שאלתי את הדיילים – שום כלום.

נחיתה ב„היתרו". אך נפתחה הדלת שאלתי את הבחור שבא לתדלק את המטוס מה התוצאות בגרמניה. הוא ירה אותן בצרורות.

„מה, ואתם לא ידעתם ?" – שאל...

★ ★ ★

צריך לראות כדי להאמין

יואל כץ

הכותרות היו לכל אורכו ורוחבו של העמוד ומהן זעקו האותיות: „נוצ'ה מחיקה"; „ורו פרה קראארלו" – „ליל קסם", „צריך לראות על מנת להאמין". הכותרות יוחסו ללילות הגדולים של הכדורגל הספרדי, ששלוש מקבוצותיו – ברצלונה, אתלטיקו וריאל ממדריד – עלו לגמרים בגביעי אירופה השונים.

הימים הם ימי ההכנות האחרונות למכסיקו. המונדיאל ברקע, והספרדית צוברת תנופה. גם במחיקו דוברים, כידוע, ספרדית. „פור שפיל" נהדר לקראת הצפוי לנו ביוני.

את הסוף יודעים כולם. סטיאווה באה מן המזרח כדי ליטול את הגביע מברצלונה; דינאמו קייב הלמה, ועוד איך, באתלטיקה מדריד. רק ריאל שמרה על הגחלת הספרדית. אמנם הפסידה בקלן, אך דאגה קודם לכן לנצחון בית שהבטיח לה את הגביע.

הקרנבל הספרדי הגדול מחזיר אותי הרבה שנים לאחור, אל עבר ימים שגם בהם נראה נצחונה של קבוצה/נבחרת, זו או אחרת, מובטח. כביכול.

בלילה שבו הלמה סטיאווה בברצלונה מן הנקודה הלבנה, 7 במאי, נזכרתי במה שאירע לפני 32 שנים באיצטדיון „וונקדורף" בברן. הונגריה מול מערב־גרמניה בגמר גביע העולם. מי לא היה שם כל כספו על הונגריה, אותה „נבחרת פלא", ממש „וונדרטים" אוסטרית, במהדורה הונגרית מתוקנת, עם פושקאש, קוצ'יש, הידגקוטי, צ'יבור ואחרים.

מי זו בכלל גרמניה, נבחרת שבאה מן הכפור.

מי זו גרמניה ? – אחרי 0:2 להונגריה, כבר בדקות הראשונות, מרגלי פושקאש וצ'יבור, ראינו אותה. בסיום היה צורך לשפשף עיניים במשך שעה ארוכה. מורלוק בשער וראהן בשניים עשו את זה:

גרמניה 3; הונגריה 2...

ועוד משהו על „נצחונות בטוחים", שכמובן היו על הנייר בלבד.

31 במאי 1961. אחדים משרידי הנבחרת ההונגרית המהוללת, שנפוצה לכל עבר אחרי המרד בבודפאשט ב־1956, הגיעו לברן עם קבוצתם החדשה, המפוארת, ברצלונה.

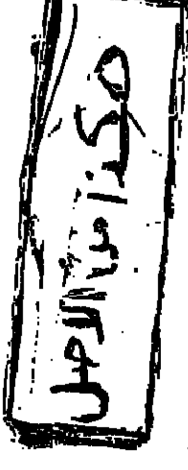
בשורותיה היו כמה מן השמות הגדולים של הכדורגל האירופי באותם ימים. היה שם קובלה, צועני צ'כי־הונגרי־אוסטרי, היה שם צועני אחר, זולטאן צ'יבור מהונגריה. גם אבריסטו מבראזיל ולואיס סוארז, ספרדי אמיתי ושחקן גדול.

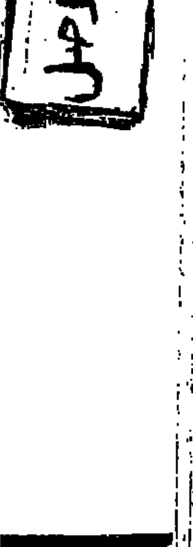
מולה בנפיקה, השכנה האלופה מפורטוגל. אי אפשר לומר עליה שהיתה לא ידועה, אף כי היתה רק בראשית דרכה, וב־1966, בלונדון, ידעו כבר כולם מיהי פורטוגל של יוזביו. אך לפי שעה – מהי ומיהי בנפיקה מול ברצלונה של אותם ימים.

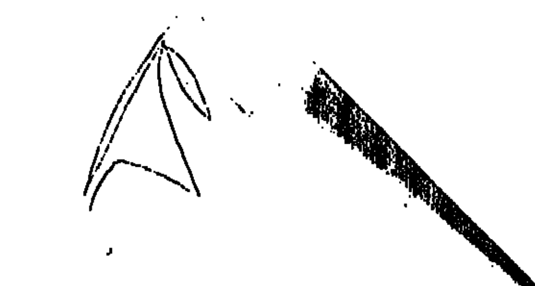
0:1 בדקה ה־20 משער של קוצ'יש. אבל בתוך שלוש דקות (33-30) 1:2 לבנפיקה וקולונה מוסיף אחד. 1:3. מה שברצלונה יכולה לעשות זה לצמק משער של צ'יבור – ולא יותר.

והיו משחקים כאלה לעשרות, אם לא למאות. מהם מפורסמים, אחרים מפורסמים פחות. לכן עכשיו, כאשר השלב הראשון במכסיקו עודנו בתחילת דרכו, לא נטעה אם נאמר כי עוד תהיינה הפתעות. ואם היתה הפתעה עד כה – היא יכולה להיות כאין וכאפס מול העתיד להתרחש כאן עד לסוף החודש.

חודש נהדר לחובבי התשבצים, המתח ו...הכדורגל הטוב.

נא להכיר את וויליאם אייאש:

נבחרת הכדורגל של ישראל תיעדר אמנם מהמונדיאל – אך לנו יש עניין מיוחד לעקוב אחר נבחרת צרפת, לא רק בהיותה אלופת אירופה ובעלת סגנון־משחק מסוגנן ושובה־עין; לא רק בגלל **מישל פלאטיני** שלה – קשר־חלוץ „יובנטוס" האיטלקית, שכבר ידע הכל ומחפש את הפרס היחיד שחמק מידיו לפני ארבע שנים בצורה כה אכזרית. צרפת תסקרן אותנו בגלל **וויליאם אייאש** – היהודי היחיד במונדיאל 86'.

מיהו אייאש – „בנה האהוב" של יהדות צרפת, שתלווה כל צעד שלו עם תפילה בלבז

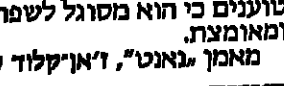

וויליאם, יליד אלג'יר, גאוות יהדות צרפת.

נולד ב־10 בינואר 1961 באלג'יר. גובה: 1.76 מ', משקל: 72 ק"ג. תפקיד: מגן ימני. שיחק עד לא מכבר ב„נאנט" ועתה נרכש בידי „פאריס סן־ג'רמן", האלופה – ובעלת התואר הלא־רשמי „הקבוצה היהודית ביותר באירופה"...מחזיק בשני כתרי־אליפות – 1980 ו־1983. היה בנבחרת צרפת האולימפית בלוס־אנג'לס, ב־1984. עד כה צבר 9 הופעות בין־ארציות.

במסגרת שאיפותיה המוצהרות של נבחרת ה„טריקולור", יש ליהודי מאלג'יר מקום נכבד ביותר. תכונותיו המקצועיות האופייניות והחשובות ביותר: פשטות בביצוע ותנועה מהירה. משחקו הראשון במדי צרפת היה נגד ספרד ב־5 באוקטובר 1983. מאז – לא פינה מקומו בתפקיד המגן הימני. לדעת מומחים רבים בצרפת, יקשה על מגינים אחרים להדיחו.

הוא צנוע בהליכותיו – מה שעושה אותו לא בולט כל כך – אבל יעילותו הרבה מאפשרת לו לזכות בשבחים רבים על מה שהוא עושה בשדה, כשהוא ממלא את תפקידו על הצד הטוב ביותר.

הוא שאפתן – ומשום כך רכש לעצמו אוהדים רבים. אחד מ„יחידי הסגולה" מן ה־11 של „נאנט", שעבר בשלום את שבט הביקורת האכזרית של קהל חובבי הכדורגל בחבל ברטאן. יש לו ניתור גבוה, משחק הראש איננו הצד החזק שלו והוא נדרש רק לנגיחות הרחקה, אותן הוא מבצע בבינוניות. אנשי מקצוע בצרפת טוענים כי הוא מסוגל לשפר בעניין הזה, תודות לעבודה נכונה ומאומצת.

מאמן „נאנט", ז'אן־קלוד סיאדו, הגדיר את חניכו כשחקן הגנה במלוא מובן המלה; בעל מסת־שרירים שאינם מאיטים את מהירותו ואת תנועתו.

וויליאם אייאש (מימין) בעקבות מאראדונה.

במשחקה של צרפת עם ארגנטינה (2-0), ניטרל אייאש את מאראדונה הגדול ביעילות רבה שזכתה לשבחים רבים. עתוני צרפת התלהבו מן האפשרויות שגילו אצלו. בראיון לטלוויזיה, אמר וויליאם אייאש: „לאחר שמנטרלים בהצלחה את רומניגה, אלטובלי או מאראדונה – אין עוד חלוץ שיכול להפחיד אותי".

ההצהרה הפתיעה רבים – כיוון שעד כה נחשב אייאש לשתקן גדול, שאמנות הדיבור אינה החלק החזק שלו – עוד תכונה שאיפיינה אותו ועשתה אותו פופולארי, בעיקר בחוג המקצועי של הכדורגל הצרפתי.

אנרי מישל, כיום מאמן צרפת, עודד את אייאש לקראת ההופעה במונדיאל – ונחלץ לעזרתו כדי להדוף את הביקורת שהתמקדה בסגנון דיבורו באותו ראיון – שנשמע משום־מה לרבים, שחצני מדי: „הדברים מעידים שהבחור פשוט צבר נסיון ובטחון", אמר מישל.

אף כי אמצעי התקשורת מתמקדים, באורח טבעי, בכוכבים הגדולים של צרפת – פלאטיני, ז'יראס או טיגאנה – מעריכים אנשי המקצוע והאחראים לנבחרת את תרומתו של אייאש למשחק. יש לו חיוך רחב – שכבר נעשה כמעט ל„סמל המסחרי" שלו. התמדה, הגינות ונאמנות – משלימים את תכונות אופיו החיוביות.

בניגוד לשחקנים רבים אחרים בנבחרת הצרפתית, הוא דווקא מפרגן לחבריו בקבוצה ובנבחרת. תמיד יש לו מלה טובה לומר. במיוחד הוא קשור עם בן זוגו להגנה, המגן השמאלי הבין־לאומי מאנואל אמורוס.

יחד עם מישל פלאטיני, ה„סופר־כוכב" של צרפת – מקווה אלופת אירופה לקטוף במכסיקו את הפרי היקר ביותר. יש לא מעט פרשנים שמעריכים כי היא הנבחרת האירופית הטובה ביותר במונדיאל ואמנם תצדיק הערכה זאת במהלך המשחקים.

אני מחזיק אצבעות לוויליאם אייאש – היהודי שלנו בפסטיבל־הכדורגל.

שאול להט

דייגו ארמנדו ואביו. „האוהד הגדול שלי". צילום רדיו „איי.פי."

מאראדונה

– זו האליפות שלי!

דייאגו ארמאנדו מאראדונה, הארגנטיני הסוער שעשוי להיות כוכב המונדיאל – אם נבחרתו תזכה בגביע או תגיע לגמר – נמצא בצרות. למרות שהוא שהוא נחשב לכדורגלן בעל השכר הגבוה ביותר בעולם – הוא מוטרד כיום ביותר מדי בעיות כספיות. הבעיות השפיעו לא מעט על יכולת ההבקעה שלו, כפי שהדבר בא לידי ביטוי במהלך העונה האחרונה במדי נאפולי באיטליה.

הוא בן 25 ושכרו הבסיסי במועדון האיטלקי מגיע לסכום השווה ל־1.8 מיליון שקל. מענקים וכל מיני עיסקות מסחריות מעלות את הכנסותיו ליותר מ־4.5 מיליון. אבל העושר הפאנטאסטי הזה יוצר כאב ראש אדיר. עובדה: בשלב מסויים העונה „חגו" סביבו כל מיני מלווים ונילווים, תלויים ונזקקים – עד 20 איש שחיו ממנו. בינואר האחרון, בצעד דראמטי הוא פיטר את כולם, ביניהם גם מנהל עסקיו היהודי חורגה ציסטרשפילד, שנצטווה לחזור הביתה לארגנטינה. סמכויותיו קוצצו והוא קשור במאראדונה פחות מבעבר. כמו כן פיטר את קצין התקשורת הפרטי שלו גויילמו בלאנקו – שחזר לעבודה עתונאית רגילה. בעקבותיו הלך גם המנהל האישי ג'יאנקרלו לאבורו – ובמקומו בא יועץ מיוחד של חברת „קוקה קולה" הרוצה בחוזה עם מאראדונה לטווח רחוק.

הוא נאלץ, כך מספרים, למכור את הוילה הענקית שלו שבנה באתר הנופש פדרבאלס בספרד. שוויה – 1.4 מיליון דולאר.

רק נערתו, קלאודיה, עדיין תומכת בו בכל מעשיו וגם משפחתו הכוללת את אביו ואמו וששת אחיו, מאמן אישי ומזכירה נאמנה ושמה ססיליה הנמצאת גם במכסיקו. הוא איכזב העונה כאשר נאפולי לא הצליחה לזכות בכתר האליפות. „אני מאמין בנבחרת ארצי", הכריז עתה. „במכסיקו נמפגין יכולת גבוהה", קבע בשבוע שעבר. „יש לי ביקורת קשה על תיפקוד הנבחרת אך אשמיע אותה רק בסיום המשחקים", הדגיש.

לפני ארבע שנים, בספרד 82', הוא היווה אכזבה למיליונים – אבל הפעם, כך אומרים הוא מעוניין יותר מכל שחקן אחר, לעשות את הטורניר הזה לזירת ההצלחה הפרטית שלו, ל„מונדיאל שלו" – ממש כפי שפלה האגדי עשה זאת לפני 16 שנה במכסיקו.

מיליונים חובבי כדורגל בעולם יעקבו אחריו, כאשר ינסה להפגין את עליונות על הצרפתי מישל פלאטיני, הברזילי זיקו או הגרמני קרל־היינץ רומניגה ועוד קבוצה גדולה מאד של כוכבים עולים. אלא שלמאראדונה מטרה גדולה ואולי אף כפולת־יומרות משל האחרים: לא רק לשקם את יוקרתו האישית, אלא גם לסלק את הזכרונות הלא נעימים מכשלונותיו הרבים.

הוא טוען כיום כי עד כה השקיע בקניית נסיון – וזה יבוא לידי ביטוי עתה, במונדיאל. „מאז ספרד 82' ובמיוחד אחר האכזבה מול ברזיל באותו טורניר – נעשיתי מבוגר יותר הן כשחקן והן כאדם".

אבל אם יש ברצונו להפגין את מלוא כישוריו, קשת רחבה של פעלולים וברק – הוא זקוק לעזרת השופטים שישמרו עליו מפני יריבים־מתקלים והגנה צינית שאינה בוחלת בכל הצעדים האפשריים ובלבד לעצור אותו.

„יותר מדי שחקנים

מעולים משמשים כיום מטרה לפגיעות מכוונות. זו עובדת חיים בכדורגל של היום. לכוכבים אין נותנים הזדמנות להגן על עצמם מפני המתקלים שמחפשים את רגליהם".

יחד עם זאת יש לו טענות על כך שכאשר כוכב מורחק מהשדה, אחרי שהגיב בזעם על תיקול מכוון לרגליו – איש אינו שואל אותו לדעתו. איש אינו מוכן לשמוע את גירסתו. המורחק יודע מיד כי ייענש על מעשיו אין לו זכות ההגנה במקרה של תקיפה. „מצב כזה הוא ממש בלתי נסבל", טוען מאראדונה.

הוא מגלה דאגה רבה ליכולתו לעמוד בתנאי הגובה של מכסיקו או בחום הכבד השורר שם – נוסף ליריבים הנוקשים עד גסים.

„הדרום קוריאנים מרבים לרוץ. הם מהירים מאד – אבל לאחר כמה זינוקים ומיאוצים צריכים כאן לכמה דקות של מנוחה, עקב דלילות החמצן באויר. ככל שנחזיק יותר בכדור – כן רבים סיכויינו להצליח בכל משחק".

„אינני מסוגל להביא את ארגנטינה, יחידי לסיבוב הבא שלא לדבר על הגמר. זו עבודת צוות. אם לא תהיה כזו – לא־תזכה ארגנטינה בגביע וגם לא מאראדונה".

פול האוז,
מיוחד ל„שבועספורט"

שבועספורט
די״ם ארמנדו מאראדונה
(ארגנטינה, בהופעתו האחרונה בישראל)
צילום: עדי אבישי
AFA
le coq sportif

נקודת חן

ברוריה ביגמן

העיר הגדולה תל־אביב מעוררת בו סלידה. אינו אוהב את הרעש וההמולה, את האנשים בעיר, את זיהום האויר ואת צורת החיים בה. חן ליפין.

אוהב איכות חיים. את מקום מגוריו במושב בית־אהרון שליד כפר־ויתקין. אינו מוכן לעקור לשום מקום אחר. חוסך כבר כסף לרכישת בית במקום. מדבר בהנאה מרובה על השקט, השלווה, הנקיון והאוויר הצח בכפר שבו חיה משפחתו – הוריו אורה ושמוליק, ואחיו דוד ואיציק.

בכל זאת יש משהו שחן, הכדורסלן הבין־לאומי, אוהב בכרך הגדול: מכבי ת"א – הקבוצה של המדינה, הקבוצה הזורמת בעורקיו 24 שעות ביממה. בגיל 20 וחצי, ובעודנו חייל, כבר קבע את מקצועו: הכדורסל. ואם כדורסל אז מכבי ת"א. עיניו נוצצות ממש מהתלהבות כשהוא מדבר על מכבי ת"א.

שלוש שנים הוא חי ונושם במכבי מפיסגת הכדורסל האירופי. עתה, לאחר אליפות אירופה דרג ב', עלו מניותיו כרכז המוביל של נבחרת ישראל, „בעל בית" במגרש, כפי שהוגדר. לא לפני כמובן, שהשקיע מאמצים גדולים, והקריב על מזבח הכדורסל חוויות ילדות ונעורים. לא רבים מוכנים ומסוגלים לעבור דרך כל כך קשה בנחישות ובהחלטיות כפי שהוא עבר.

נרדם באוטובוס

עד לפני שנה הכירו אותו כל נהגי אגד בקו 852 מפרדס חנה דרך חדרה לת"א. חן היה נוסע קבוע בקו זה מגיל 13. ידע היטב את לוח זמני הנסיעות, מתי כל רמזור מתחלף. את הדרך מביתן אהרון לת"א למד מהר. אחיו דוד שימש לו מלווה עד שלמד את הכיוונים, ואח"כ עשה בעצמו את דרכו לאימוני הנערים, הנוער וקבוצת הבת מכבי דרום.

„לא פעם נרדמתי באוטובוס בדרך חזרה הביתה מת"א. התעוררתי בחדרה..." נזכר. הוריו המודאגים חששו מאוד מעצמאות בנם. לא התירו לו לעשות דרכו רגלי בחושך את הדרך מהכביש הראשי לכפר. מספר פעמים קשר את אופניו בסמוך לכניסה למושב, אך כשחזר לא מצא אותם. הם נגנבו. אמו, אורה, המתינה לו תמיד במכונית. „לא פעם ישבתי בחורף מכורבלת וחיכיתי לחן. עברו בראשי כל מיני מחשבות עד שראיתי אותו יורד מהאוטובוס, כי היו תקופות קשות שמחבלים תקפו אוטובוסים בכביש החוף", מספרת אורה ליפין.

אחרי שלוש עונות במכבי ת"א ועונה ומשהו בנבחרת, חן ליפין אינו עוד „נער פוסטר". בקרוב הוא עשוי להיכנס לנעליו של מוטי ארואסטי, „ויחד עם דורון ג'מצ'י נהווה, בבוא היום, צמד לא פחות ממיקי ומוטי" – הוא אומר לנו. הבחורצ'יק מבית־אהרון מטפל בלול המשפחתי, אם כי את מקצועו כבר קבע, בעודנו חייל: „אני כדורסלן מקצועני ומכבי ת"א היא מקום העבודה שלי"

לא רק על כדורסל

הנער חן היה מודע לדאגה השוררת בבית הוריו. לא פעם איחר והוריו המודאגים מיהרו להתקשר למועדון מכבי ת"א. כדי להסיר דאגה מלבם, עד כמה שיכול היה, נמנע מהפגישות החברתיות עם שחקני הקבוצה אחרי אימונים. לא רצה לפספס את האוטובוס...

בגיל 17 צוייד כבר ברשיון נהיגה, אך רק לפני שנה רכש מכונית, ששיחררה אותו משעתיים יומיות של נסיעות לת"א ובחזרה ומאפשרת לו מנוחת־מה בשעות הצהריים.

הכדורסל ממלא אצלו את מרבית שעות היום, אך אינו מסתפק אך ורק בכדורסל. גם העבודה במשק החקלאי בבית מעסיקה אותו. הוא אוהב את העבודה בלול המטילות שבחצר, ואת הקטיף בפרדס. כשצריך לקום ב־6 בבוקר ולצאת לאסוף ביצים – הוא נידרך כטיל מהמיטה ומתייצב עבודה. רק ביום של משחק הוא משוחרר מהשכמה מוקדמת...

כשהוא יוצא לעבודה מאוחר יותר – יש לו זמן רב להתרכז ב„מלחמת המוחות" שינהל בערב, והוא חושב תמיד כיצד לצאת ממנה כשידו על העליונה. „אין ברירה. המשק הוא הפרנסה של המשפחה. כדורסל אמנם המקצוע שלי, אבל אני חייב לעזור. המשפחה משתדלת להקל עלי. זה לא מכבר צימצה את כמות התרנגולות"...

ביום שאחרי משחק הוא אוהב לעבור בלול או בפרדס. „אני אוהב להתבודד, לנתח מצבים של משחק ולראות כיצד עמדתי בהם. מסביבי יש הרבה יועצים. אני שומע, לא מבטל דעתו של איש. יש לי המון ביקורת עצמית, ובעצם – היא היא החשובה".

חן ליפין, רכז, 1.84 מ', 80 ק"ג, 25 הופעות בין־ארציות, טיפוס אדיש, קר רוח, משחק אותה Cool. משתדל להפעיל את הראש ולא לעבוד על אינסטינקטים. לא מסתיר את התרגשותו לפני כל משחק, אפילו משחק גביע נגד קבוצה מליגה ב'.

כשהוא עולה למגרש – ידיו מזיעות ולעתים הוא אף נתקף בחולשה גופנית בעת החימום. „בפעמים הראשונות שזה קרה לי – לא הבנתי מה עובר עלי. לא סיפרתי לאף אחד על הרגשתי. אך כשהתחלתי לשחק –הרגשתי כמו אריה, והבנתי שהחולשה היא סימפטום של התרגשות". ליפין הוא בחור אמביציוני מאד. תמיד אוהב לנצח ולעשות את מלאכתו על הצד הטוב ביותר. „אני שואף תמיד להיות הכי טוב בעשייה. זה מה שהביא אותי לאן שהגעתי".

מוטי: אין לי ספק, חן יהיה היורש

מוטי ארואסטי, הרכז הבין־לאומי של מכבי ת"א:

„אין ספק שחן ליפין יהיה היורש שלי בתפקיד הרכז במכבי ת"א. אינני פורש מחר ולא מחרתיים, אבל אני מקווה מאוד שהוא יצליח. חן הוא בחור חיובי מאוד. יש על מי לסמוך. במשך השנים יקח על עצמו יותר מנהיגות. עם הזמן, כשיצבור יותר נסיון, הוא יבוא הרבה יותר לידי ביטוי.

„מה שחשוב להצלחתו הוא כח ההתמדה. הוא צריך לעשות מאמץ ולהיות כל הזמן בשיאו.

„יש לי הרבה יותר נסיון ממנו ולכן אני מנסה לעזור לו באימונים. בסה"כ אני מנסה לעזור לו לבנות את עצמו".

במכבי ת"א רואים בו את מחליפו של מוטי ארואסטי בן ה־32 לכשיפרוש. מאז גידלו במכבי ת"א את מיקי ואת מוטי – ניסו להכין מספר כדורסלני עתודה לקבוצה הראשונה. רובם נשרו, אחרים היו נערי־פוסטר...

חן הוא תוצר הבית היחיד בדור האחרון שזכה לכינוי „היורש".

הוא חש שיש לו גב חזק במכבי. נותנים לו הרגשה שהוא המועמד הברור להיות ה„לידר". „אינני מנסה להכנס לנעליים של מוטי. אני עתיד לרשת אותו בגלל פער הגילים". כדי להצליח במכבי ת"א, לדבריו, צריך א' – לשחק בה בתקופה הנכונה, וב' – הרבה מזל...

בתום העונה השלישית שלו במכבי ת"א, הוא כבר לא מרגיש את עצמו כשחקן־ספסל. „אימצתי את האימרה הקובעת – חשוב לא פחות מי שמסיים את המשחק ולא מי שמתחיל בו, ובהרבה משחקים אני הייתי זה שסיימתי... קשה לעלות מן הספסל ולהכנס לטראנס של משחק כשכולם חמים. בדרך כלל זורקים אותי למערכה מתוך ציפייה לשיפור המשחק שלנו, כשמשהו חורק, או פשוט – כשמוטי עייף... זה מלחיץ מעט... קשה לשמור על יציבות כי אני עדיין לא משחק 30 דקות, עדיין אינני שולט בקבוצה, עדיין אינני יודע שהקבוצה זה אני... כשאהיה לב הקבוצה – ארגיש חופשי יותר... הרגשתי את זה באליפות אירופה דרג־ב' בבלגיה. היה לי הרבה יותר קל להפיק יותר מעצמי... אני בטוח שבעתיד אנגן כנור ראשון במכבי ת"א ובנבחרת ישראל".

על הנבחרת הצעירה שהופיעה בבלגיה אומר חן: „יש חומר טוב של שחקנים. אני שאפתי להצלחה כדי לא לשמוע במקרה של כשלון שלא הצלחנו לעמוד במשימה בגלל העדרותו של שחקן זה או אחר".

ליפין לא מסתיר את התיסכול הרב שממנו סבל בשעות הארוכות של הישיבה על הספסל. „ניסיתי לבצע דברים במשחק ולא הצלחתי. חשבתי שאיבדתי מיכולתי בגלל הישיבה על הספסל. חשבתי שהיא גמרה אותי"...

מדברים על 1990...

משבר גדול עבר עליו במשחקי הגמר־סל לפני שנה. „לא שותפתי והרגשתי מקופח. אמרתי לעצמי: אולי אני לא מספיק טוב עבור מכבי ת"א וכדאי שאמשיך בכיוון שהתוויתי לעצמי במקום אחר. לא הייתי מוכן לוותר על הקריירה שלי ככדורסלן. זו היתה נקודת־שבירה, אבל לא רציתי לעזוב את המערכה לפני סיום העונה. מאחר שאני אופטימיסט מטבעי – ניצנץ בתוכי שביב של תקווה. הוצאתי קיטור באוזני ראשי מכבי ת"א והרגשתי הקלה מבחינה נפשית. למזלי הגיע המשחק השלישי עם הפועל חולון. מוטי ביצע שלוש עבירות מהר מאוד. החלפתי אותו ושיחקתי 30 דקות. הבטחון חזר אלי".

חן ומוטי ארואסטי חברים טובים. „זה עוזר לנו מאוד. לא פעם הביע מוטי באוזני את רצונו שאני אהיה יורשו. אנחנו מדברים כבר על 1990. הוא מאמין שאני אהיה זה שאסחוב על כתפי את מכבי ת"א".

מנסה לאמץ לו את כוח ההקרבה של מוטי במלחמה על כל כדור, את הרצון העז לנצח ואת האמונה שאין משחק אבוד עד לשריקת הסיום. יחד עם זאת הוא פחות רגזן ממוטי. קשה להוציא אותו מהכלים. אף פעם לא ראו אותו רותח. מנסה להפריד בין מתקוטטים ולהרגיע רוחות. התגובה שלו לרגעי מתח: סל. כשהוא מנתח את האימפולסיביות של מוטי, הוא מהרהר בקול: „זה מוטי. אולי לא היה מגיע למה שהגיע אילו לא היה אימפולסיבי. אני מאמין שעם התכונות שלי אגיע רחוק".

מי שעיצב לא מעט מאישיותו כשחקן היה קפטן העבר של מכבי והנבחרת לו סילבר, שהיה חברו לחדר בכל הנסיעות של הקבוצה לחו"ל. „לו היה משהו מיוחד. חכם, פיקח ומבין גדול בכדורסל. הוא לימד אותי להתרכז בכדורסל ולא במה שנעשה מסביב. הוא החדיר בי תמיד את הרצון להצליח והסביר לי שצריך להיות בעל אופי־ברזל כדי להגיע למשהו. הוא היה, למעשה, האב הרוחני שלי במכבי ת"א. השנה הוא היה קצת חסר לי..."

ליפין צריך להיות המנוע המפעיל שחקנים. הוא מעיד על עצמו שמעולם לא עשה חשבון למי לתת את הכדור. „אני נותן כדור לשחקן ולא לשם", הוא אומר, בהתכוונו ליריבויות העירניות שנוצרו בשטח עם צירופו של דורון ג'מצ'י לקבוצה. „אפילו במצבים מכריעים של משחק לא אחפש בעקשנות את מיקי, אם יהיה סגור".

לא פעם, בשיחות עם ברקוביץ', אמר כי היה שמח אילו התאפשר לו לשחק לצידו עוד 10 שנים, מפני שהם בעלי סגנון מהיר. יחד עם זאת, הוא מודע לכך שקרוב היום שבו דורון ג'מצ'י והוא יצטרכו לסחוף את מכבי ת"א, ולהערכתו הם יהיו צמד לא פחות טוב מהצמד המהולל מיקי את מוטי.

בימים של פסק־זמן מאימוני הנבחרת, מנסה חן להתנתק מהמגרש ומהכדור. לא ים ולא עיסוק בגלשני רוח, כדי לא לעשות שטויות ולהיפצע. רק אילת והרבה בילויים.

אח"כ שוב אל הכדור, לקראת אליפות העולם שתהיה ביולי בספרד. ■

„הוא יהיה הקורבאלאן שלנו"

משה ויינקרנץ, מאמן הפועל ת"א בעונה חקרובה, היה המאמן הראשון שהזמין את חן ליפין לנבחרת ייצוגית כלשהי, היתה זו נבחרת הקארטים. כעבור זמן – הפקיד בידיו גם את ניווט נבחרת הנוער.

ויינקרנץ למד להכירו בנבחרות הצעירות, וגם במכבי ת"א כשהיה עוזרו של צבי שרף בשלוש השנים האחרונות. למעשה – ליווה מו־של"ה את חן מהיום שבו עלה לקבוצה הבוגרים.

„חן הוא אחד הכשרונות הגדולים שצמחו אי פעם בכדורסל. להערכתי הוא יהיה חואן אנטוניו קורבלאן (עושה המשחק של ריאל מאדריד – ב.ב.) השני של אירופה. יש לו כח התמדה עצום, אוהב להתאמן ואוהב תמיד ללמוד. הוא הולך על קריירה של מקצוען.

„על אף היותו שחקן צעיר, הוא צבר כבר נסיון רב, ולדעתי יש לישראל שחקן מעולה בעשור הקרוב. הוא אב־טיפוס של מנהיג, תכונה שגילה כבר מצעירותו, והוכיח אותה שוב באליפות אירופה דרג ב'".

עצמאות גלגלית

שרית פרקול

יום אחד ילקה אוטו־נעורי תכול־הכנפיים, הצמוד אלי משחר ימי רישיוני, בהתרוקנות אוויר טוטאלית באחד מצמיגיו. הואיל והנחתי שהמדובר בתקר אנוש, וידעתי כי מלאכת החלפת צמיג נשגבת מבינתי הטכנית, וממילא נופלת מכוחותי הדלים, זנחתי את אוטוש־קשישא ליד הבית ותרתי אחר מונית תועה שתסיעני למחוז חפצי.

בדקות הרבות שנקפו עד להגעת המונית המיוחלת גמלה בלבי החלטה לקנות אופניים. האופניים, שיננתי לעצמי, מצויינים לספורט, ומכאן – גם לגיזרה. המאמץ הכרוך בהובלת הרכב הדו־גלגלי בעליה, והתנועה הנמרצת של הירכיים עם כל סיבוב דוושה, ישרפו חיש־קל, כך סברתי, את הקלוריות המיותרות, ויהפכו שומנים מיותרים לשרירים ועשת.

בעיני רוחי גם ראיתי את עצמי משייטת לי להנאתי בבוקר זיווני על אופני, השמש זורחת והציפורים מצייצות, הפרחים מדיפים ניחוח ענוג, ואני, שזופה ואתלטית, גומאת קילומטרים על גבי קילומטרים ונושמת מלוא ריאתיים אוויר צלול.

עוד אמרתי לעצמי באותם רגעים של חשבון־נפש נוקב, כי האופניים הם כלי־נסיעה קומפקטי, שעל חסרונו בתחום המהירות מפצות יכולתו לתמרן בין המכוניות התקועות בפקק.

למחרת הזדרזתי לרכוש זוג אופניים, ונתחוורו לי כמה וכמה דברים שכבר נשתכחו ממני מאז ימי ילדותי המאופנעים. אין חולק אמנם על קומפקטיותם של האופניים, אולם אותה צנימות־מימדים ויכולת ההשתחלות בין כלי־הרכב הגדולים גם חושפת את הרוכב לכמות בלתי מבוטלת של סכנות, ובעיקר פחדים. כיוון שנתיב נסיעתי העיקרי הוא רחוב אבן־גבירול בתל־אביב, הרי בדוושי במעלה אותו רחוב הנני נאלצת לבחור בין הנתיב הימני, החוקי, בצילם של האוטובוסים המאיימים העוצרים בתחנותיהם וגחים מהן בלי להתחשב בזוטות דו־אופניות, לבין רעהו השמאלי, המשמש את כלי הרכב המהירים, שליבם גס באופניי המזדחלים מעדנות. על נסיעה בנתיב האמצעי, מוקפת משני הצדדים באריות שבתחבורה, אין, כמובן, מה לדבר.

אוויר־הרים לא נשמתי (עשן, פליטה ושאר חולי־רע), אבל השרירים, אשר קודם לכן הופעלו בעיקר לצורך דריכה על דוושות הגז והמצמד, ואשר מחו בתחילה על תוספת המאמץ והכריזו על קיומם בהתכווצויות קלות, הולכים ומתעשתים. לפעמים אפילו מזדמן לי לצאת לחיק הטבע. לצורך שוטטויות ליליות, כשהכביש פנוי ממכוניות, זה בכלל כיף. וכל אימת שאוטוש מסרב לזוז ממקומו, בעיקר עקב קשיי התנועה הנובעים מגילה המתקדם של מערכת־החשמל שלו, אני שמחה לדעת שיש לי אלטרנטיבה – הגעתי לעצמאות גלגלית. ■

שחר מצפה לאור ירוק

שחר פרקיס מצפה לתוצאות הבדיקות הרפואיות שיקבעו את עתידו בספורט הלבן ● לפי שעה נטל על עצמו את הסיכון, שכן רופאיו לא אסרו עליו במפורש לפרוש ● החלטה קשה ●

סרג'יו ליבדינסקי

השנה של שחר פרקיס לא היתה דומה לקודמתה. ב־85' פתח ביד ימין – ואילו את שנת 86' – ביד שמאל, ואין הכוונה ליד שבה הוא משחק...

הסטטיסטיקה מורה על נסיגה תלולה בדירוגו בעולם. מהמקום ה־52 ל־154 כיום. בתקופה מסויימת אף צנח למקום ה־180.

אם שואלים אותו למה הוא מייחס הידרדרות זו – הוא חוזר על דבריו משאתקר. „אין הבדל בולט ברמה בין החמישי בעולם לבין ה־200. מספיק שבוע–שבועיים טובים כדי לקפוץ קדימה"...

ממש מפתיע לשמוע את שחר משיב כך. לא שזה לא נכון. כמעט בכל תחרות יש קבלות לדבריו של שחר, והדבר קורה כאשר שחקן אלמוני מנצח שחקן מדורג.

מפתיעה העובדה ששחר אינו מתרץ את נסיגתו בערפל הרפואי שבו הוא שרוי. קרוב לשנה „סוחב" אתו שחר את התשובה־לא תשובה שקיבל מרופאיו בכל הקשור לתיפקוד הלב. הרופאים השאירו בידיו את ההחלטה אם לשחק או לאו. משום כך יש להעריך את הישגיו של שחר השנה בהתאם.

לפי דירוג הפרס הגדול, שמשקף את הישגי השחקנים בלוח השנתי ובנקודות ברוטו, ולא לפי הממוצע של 52 השבועות האחרונים בדירוג האי.טי.פי., דורג שחר באפריל במקום ה־100 עם 22 נקודות, שבהן זכה במאבקים עם יריבים קשים, ובעיקר ניצח בהתמודדות עם עצמו. לא קל להתמודד בזירה הבינלאומית כאשר חששות כבחות מלוות את ההופעה.

לשחר אין הסבלנות לשמור על הכדור במשחק. הוא חושש מכושרו הגופני, ולכן הוא ממהר לסיים את הנקודה – לטוב או לרע. בעת שהייתו האחרונה בארץ התאמן על הגשת־יעף, אך דרושים חודשים רבים להחדרת סגנון משחק זה לעורקיו.

שלוש פעמים רחה שחר בדיקות רפואיות במכון הלב בקלן, גרמניה, לבירור המשכה של הקריירה הספורטיבית שלו. הוא אינו חושש מהתשובה, אלא מכך שההכרעה תיפול פעם נוספת בידיו. והפעם ההחלטה תהיה קשה עוד יותר. תאריך הבדיקה נקבע לימים אלה, אחרי שסיים את השתתפותו ברולאן גארוס (כהפסד לסטפן ארברג בסיבוב הראשון), אבל אחרי פאריס יש גביע דיוויס בארץ ואח"כ וימבלדון ועוד, ועוד.

במידה שייאלץ לפרוש מטניס מקצועני – יחזור שחר ללימודים. הוא מרגיש צורך להרחיב השכלתו שנפגמה בשנים הרבות ששאותן הקדיש לטניס. בעתיד הוא רואה את עצמו קשור למשחק בצורה זו או אחרת.

עם זאת – הוא מקווה בסתר ליבו ל„אור ירוק", להמשיך בטניס כמובן. אך לשם כך עליו להיות משוחרר מכל לחצים. ■

חטיף

החוזר בתשובה מאמן ילדים

אליצור נתניה העניקה לכדורסל הישראלי מקוריות רבה. מדובר, כמובן, בהשתלבותה של הקבוצה הראשונה בעונה הראשונה שלה בלאומית.

אולם מסתבר שגם בחלק התחתון של הפירמידה, ניתן למצוא היבט מקורי מאד. את קבוצת הקט־סל של המועדון, ילדי כתות ו' ו־ט', מאמן החוזר בתשובה רפי עטיה, המקרין ייחודיות בדרך העבודה שלו עם הילדים ובגישתו החינוכית.

רפי, נשוי ואב לתינוק, רחוק מאמצעי התקשורת במצוות הרב, היה כדורסלן נערים באליצור נתניה, ואח"כ עבר לאימון נוער במכבי נתניה.

לאחר שחרורו מצה"ל, למד בבית־המדרש למורים לחינוך גופני במכון וינגייט. בתקופה זו החליט לחזור בתשובה. אחרי שנתיים של לימודים – עזב את לימודי ההוראה במצוות הישיבה החרדית שבה למד. רפי השתלם בקורס מאמני כדורסל שלב א' ומשלב דת וספורט.

מי שעוקב אחריו באימונים רואה אותו בהופעה ספורטיווית מלאה. אך למשחקים הוא מופיע בלבוש מסורתי. הוא כמעט ואינו מחמיץ את משחקיה הביתיים של אליצור נתניה. כל מבוקשו היה: לשבת מאחורי מאמני הקבוצה יוסי הרדי ומשה ופינארסקי, כדי ללמוד מהם את תורת הכדורסל. בקשתו נענתה.

רפי עטיה, החוזר בתשובה, בתלבושת מסורתית, בעת אימון עם נערי אליצור בנתניה. בעבר היה כדורסלן בקבוצה הראשונה. צילום: דפנה קצור.

לאלה שיום הולדתם בקיץ

במהלך עונת הכדורגל אנו נוהגים להקדיש, מדי שבת, מדור מיוחד לחוגגים ימי הולדת ושאר שמחות. עתה, בתום העונה, לא נפר את המסורת ולטובת אלה שנולדו בחדשי הקיץ – נמשיך במדור.

במקום פרחים לחוגגי השבוע:

שופט בין־לאומי משה אשכנזי.

לשופט הבין־לאומי משה אשכנזי, בן 45; לרוני מוסקוביץ, שוער העבר של של הפועל באר־שבע ומרמורק, אותה אימן בעונת המשחקים הקודמת, בן 40; לאברהם איינהורן, מאמנה הקודם של הפועל בית־שאן, העולה החדשה לליגה הארצית, בן 38; ליצחק רוכברגר, המזכיר הפעלתן של רמת־השרון, שחזרה לליגה א' – אחרי בילוי של שתי עונות הליגה הארצית – בן 31; ליעקב („ינקה") אקהויז, הבלם הבין־לאומי המתמיד של הפועל ת"א, האלופה הטריה של הליגה הלאומית, בן 29; ליורם כהן, הפועל יהוד, בן 26; ליצחק בלתסן, שהגיע מיהוד למכבי ת"א והופיע בשורותיה ברבים ממשחקי הסיבוב הראשון, בן 24; ליוסי ג'רבי, שקבוצתו, הפועל ר"ג, ניצלה מירידה במחזור המשחקים האחרון וליורם אדרי, הפועל עכו, בני 21.

ליהונתן („ג'וני") הרדי, שחקן ומאמן־עבר במכבי חיפה, בן 52; לשופט יצחק רוזנברג, בן 44; לשופט יצחק ברן, בן 39; לאשר מסינג, עד לא מכבר מאמן הכח ר"ג, בן 38; לשופט יוסף גרוסמן, בן 37; לאריה חביב, השוער הבין־לאומי של מכבי נתניה, לבני טבק, החלוץ הבין־לאומי של מכבי ת"א (גם להולדת בתו) ולתאומים הבין־לאומיים לבית מכנס, גדי ועודד, מכבי פ"ת, בני 30; להרצל שאול, הפועל יהוד, בן 29; לציון יוסף, הפועל פ"ת, בן 28; ליצחק זהבי, שוער בית־שמש, בן 27; לשמואל שושן, הפועל טבריה, בן 26; לאריה אלטר, השוער הבין־לאומי של הפועל ת"א, בן 25; לצדוק אברהמי, שוער הפועל עכו, בן 24; לדוד נמני, רמת־השרון, בן 23; לשוקי נחמני, מכבי שעריים ולאבי גרשצקי, הפועל ר"ג, בני 22; לציון אותנה, הפועל ים, בן 21; לשמעון כהן, מכבי יפו, למשה פרחן, „צפרירים" ולאהרן גנון, הפועל יהוד, בני 20; לצהל אדמוני, שמשון, למיכאל בלאיש, הפועל לוד ולמג'יד אבו־מוך, הפועל תדרה, בני 19; לגילה צדיאשוילי, הפועל עכו, בן 18.

בהולנד כבר מתכננים ל־1992

המשחקים האולימפיים בסיאול 1988 טרם החלו, אך בהולנד כבר רוקמים את תכניות המשחקים לאולימפיאדה של 1992.

לפני זמן קצר נאספו במשרדו של ראש עירית אמסטרדאם, אריק ואן־טיין, כל ספורטאי העבר של הולנד שנטלו חלק במשחקים האולימפיים משנת 1920 והחלו במסע ההכנות. ראש העיר היה ראשון התורמים במסע גיוס הכספים למטרה זו, ונתן המתאה על סך 5000 גולדן.

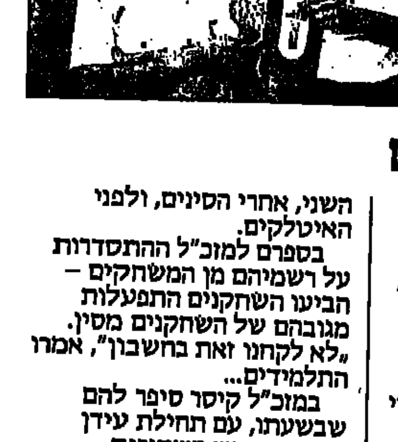
בין המשתתפים בפגישת עבודה ראשונה זו, היה גם שופט האיגרוף הבין־לאומי מישראל, ז'ק לוי, שעשה בהולנד בביקור אצל ידידו בן בדיל, אף הוא שופט בין־לאומי באיגרוף ואלוף המכביה ה־2 במשקל 75 ק"ג.

לוי, שמלאו לו לא מכבר 70 שנים, פגש באותו מעמד את הספורטאית האולימפית המפורסמת ביותר של הולנד בכל הזמנים – האתלטית פאני בלנקרס־קון, שזכתה בארבע מדליות אולימפיות במשחקים שהתקיימו בלונדון ב־1948.

ז'ק לוי הגיע לאמסטרדאם אחרי שהשתתף, כנציג רשמי של ישראל, בטקס אזכרה לחללי הבריגדה היהודית שהיה ברוונה, איטליה.

ברוריה ביגמן

אחד הסמלים שתוכננו בהולנד לקראת 1992.

ישראל קיסר עם נציגי תלמידי „עמל־רוגוזין" מקרית־אתא.

יש עמל למנצחים

מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, אירח את נבחרת הכדורעף של בית־הספר „עמל"־רוגוזין עם שובה ארצה, לאחר שסיימה במקום השני במשחקי הכדורעף הבין־לאומיים לנוער שנערכו בנסיכות ליכטנשטיין.

במשחק הגמר נפגשו תלמידי רוגוזין עם תלמידי סין ונוצחו, לאחר שבשלב המוקדם גרמו לסנסציה בנצחון עליהם. תלמידי רוגוזין מקרית־אתא סימו את האליפות במקום השני, אחרי הסינים, ולפני האיטלקים.

בספרם למזכ"ל ההסתדרות על רשמיהם מן המשחקים – הביעו השחקנים התפעלות מגובהם של השחקנים מסין. „לא לקחנו זאת בחשבון", אמרו התלמידים...

במזכ"ל קיסר סיפר להם שבשעתו, עם תחילת עידן שחקני־הרכש השחורים בכדורסל הישראלי, הציע שמול כל כדורסלן כושי יופיעו במגרש שני תימנים...

תחזיטוטו

נועם בן־ישראל

תחזית למחזור 40

טופס הטוטו השבוע הוא קוקטייל של גביע העולם, האינטרטוטו והליגות האוסטרליות. שלושה המשחקים הראשונים ייערכו כבר ביום ו' – ומי שלא רוצה להתאכזב, כבר בשבת בבוקר, שיירשום כהם משולשים...

נוסף לתערובת הזאת נמשך מבצע הטוטו־אוטו – כך שבסך הכל זה עדיין עניין די נחמד.

1. ברזיל – אלג'יריה. לפני ארבע שנים היינו רושמים 1 גדול. הפעם, עקב החריקות בהכנת נבחרת ברזיל ומשום שאנו זוכרים את נצחון אלג'יר על גרמניה – 1X.

2. קנדה – הונגריה. תעלומת הג־מר, קנדה, מול הונגריה שלה יש מסורת ארוכה במונדיאל. נראה כי ידה של אירופה תהיה על העליונה. X2.

3. מארוקו – אנגליה. משחק שאו־פיו דומה לראשון שבטופס. העדיפות האנגלית נראית מכרעת וכנראה שהיא תנצח. אך כמו בשני המשחקים הרא־שונים אנו מוסיפים גם X.

4. מכסיקו – פאראגוואי. הקבוצה היחידה במונדיאל שהיא מארחת. למכסיקו נבחרת טובה וכנראה שיהיו לה יותר אוהדים בקהל... 1.

5. ספרד – צפון אירלנד. עליית האירים לגמר הפתיעה גם אותם. למ־רות כוכבי הליגה האנגלית שבהרכב האירי היתרון נוטה לספרד. 1X.

6. פולין – פורטוגל. למרות שלפ־ורטוגל זו רק הופעה שניה בגמר, הו־כיה נבחרת זו שהיא משחקת היטב ומ־סוגלת להפתיע. מולה פולין שזכתה בעבר במדליית הארד. היא לא תותר. משולש.

7. הפועל ת"א – מכבי חיפה. העימות החמישי ביניהן העונה. חיפה ניצחה בגביע, ת"א במשחק המכריע בליגה. שני משחקים נסתיימו בתיקו. באינטרטוטו, כמו בטוטו הכל יכול לקרות. משולש.

8. אלטונה־סיטי – גילונג צפון. המשחק הראשון בטופס מבין משחקי הליגה האוסטרלית והוא נלקח ממשח־קי הליגה השניה של מדינת ויקטוריה. ליגה זו מצטיינת במיעוט ההפתעות המתרחשות בה וגם במיעוט תיקו. על פי הטבלה – 2.

9. אלתהאם – קיילור. האורחים שירדו לליגה השניה לפני שנתיים, נמ־ויים במקום האחרון ונראה כי הם כור־כם לליגה השלישי. 1.

10. המלין – רויאל ריצ'מונד. האורחים שעלו לליגה השניה לפני שנתיים, ייאבקו השנה על העליה לליגה הבכירה. גם במשחק הזה יינצו כאשתקד (2–0).

11. אזורי – סאליסבורי. מפגש מסקרן בין האלופה מדרום אוסטרליה (סאליסבורי) לבין סגניתה. המארחים ניצחו ב־3 מ־4 משחקי הבית האחרונים שלהם. והאורחים ב־2 מ־4 משחקי החוץ. משולש.

12. פולניה – קרואטיה. שתי הק־בוצות הוותיקות ביותר בליגה וו. סי־מו כשבת שעברה בתיקו וזהו (2–2). אשתקד סיימו ביניהן ב־1–1. הפעם תהיה הכרעה. 2,1.

13. טורנס – קמבלטאון. המאר־חת, אלופת 84', ניצחה בשבת ולמרות הפער במיקום שום תוצאה לא תפתיע. משולש.

דרום־אוסטרליה
(אחרי 10 משחקים)

1.	קרואטיה	9–21	16
2.	קמבלטאון	11–22	15
3.	סאליסבורי	10–16	13
4.	הלאס	10–18	12
5.	אזורי	15–18	11
6.	פולניה	12–14	10
7.	וורביל	18–14	9
8.	ליון	21–16	9
9.	מודבורי	21–14	7
10.	טורנס	19– 9	7
11.	אליזבט	19– 9	6
12.	פרה־הולס	19–13	5

ויקטוריה (ליגה ב')
(אחרי 11 משחקים)

1.	בולין	6–18	17
2.	אסנדון	13–22	17
3.	גילונג (צפון)	16–19	15
4.	רויאל ריצ'מונד	20–24	14
5.	דנדנונג־סיטי	10–13	12
6.	פרהאראן־סיטי	10–16	12
7.	וויברלי	17–15	11
8.	אלתהאם	15–17	10
9.	אלטונה־סיטי	19–19	10
10.	סנדרינגהאם	14–12	10
11.	רינגווד	14–11	10
12.	זמלין	16–15	8
13.	מורלנד	23–12	4
14.	קיילור	25– 9	4

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	x2	1	1
2	1	x	x2	12
3	12	x2	12	2
4	x2	1	12	1
5	1	x2	1x	1
6	x2	12	1x	1
7	12	1	x	1x2
8	1	2	12	1x2
9	x	12	1	1x2
10	x	x2	x2	2
11	x	1	1	1
12	1	2	12	1x
13	2	2	1	1x2
שלשות	–	–	–	4
כפולים	4	6	8	2
טורים	16	64	256	324

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x
2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2
3	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2	x2
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x	1x
6	1x2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
7	1x2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
8	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
9	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
10	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
11	1x2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12
13	1x2	2	2	2	x	x	x	1	1	1

שלשות 4
כפולים 5
טורים מלא 2592
טורים בשיטה המצומצמת [illegible]

שיאים מוזרים

„הסיפורים המוזרים ביותר בספורט העולמי", ספר חדש שיצא לאור בלונדון, ובו קוריוזים וסיפורי מעשיות בספורט

אלכס דורון

שמו של מייק בייגלי, כדורגלן קבוצת בריסטול רוברס האנגלית, לא היה זוכה להתפרסם, אילמלא המקרה המיוחד שבו היה מעורב, לפני שלוש שנים. בייגלי, בדרך כלל שחקן עדין וג'נטלמן, הוטרד כאשר במהלך משחק ליגה ספג אזהרה מהשופט וגם נרשם בפנקסו, כיוון שהשתמש בלשון גסה בעת וויכוח קצר עם „האיש בשחור". לקראת סיום המשחק אף הסתער על השופט, חטף מידיו את הפנקס ו...בלע במהירות את כל דפיו.

סיפור זה, ורבים אחרים, רואה עתה אור בספר חדש שהופיע בלונדון: „הסיפורים המוזרים ביותר בספורט העולמי".

„צימוקים" נוספים מאותו ספר:

כדורגלן חט[illegible]שופט שבו נרשם שמו ובלע אותו ■ התחיי[illegible]נש ולעשן 50 סיגרים, אך הפסיק[illegible]ם, כיוון שמרווה עקצה אותו בשפתו ■

■ צ'ארלי סיבלמן, קטוע רגל, החליט ב־1933 לחצות בשחיה את תעלת ה„מאנש" מהחוף האנגלי לצרפתי. הוא לא הסתפק בהפגנת יכולתו כשחיין, והתחייב לעשן במהלך המבצע 50 סיגרים ריחניים... אלא שלא מימש את התוכנית עד תום. לאחר 12 שעות, פרש. הסיבה: מרוזה עקצה אותו בשפתו העליונה, עד שלא הצליח להכניס את הסיגר לפיו...

■ „שיא הטירוף" בספורט השקט ביותר, גולף, שייך לאמריקני שהחליט לשחק על „המגרש הגדול ביותר בעולם". הוא פשוט חצה את יבשת אמריקה לרוחבה, תוך כדי חבטות בכדור הגולף ועבר 5425 ק"מ ב־479 יום כשהוא חובט בכדור 114,737 פעם.

■ ויש שיא אחר – בביליארד: שני צרפתים התלהטו כל־כך במהלך הדו־קרב ביניהם ליד השולחן, עד שאחד מהם, מיסייה לאנפאן, ספג כדור אדום שהיכה יריבו, ישר אל מצחו ובתוך שעה קלה נפח את נשמתו...

■ גב' הייזי דונאיו היא בעלת הסיפור המוזר ביותר, באיגרוף. האמריקנית גדולת־המימדים, נחשבה לפני כ־130 שנה למתאגרפת אלימה. היא נהגה להופיע בזירה במכנסיים ארוכים שהגיעו לברכיה. הופעותיה היו בבחינת בידור אמיתי – והיא לא בחלה גם להתמודד בצורה משעשעת עם אלוף העולם ראז, ג'ון ל. סאליבן. אלא שערב אחד נתקפה הגברת במכנסיים ועם בלתי ניתן לכיבוש, הסתערה על סאליבן הנדהם באמצע הזירה ושלחה אר־תו [illegible]קרשים בנוקאאוט אדיר...

■ אידי אמין, לשעבר הדיקטטור של אוגנדה, הוא „ההוכחה המשכנעת ביותר שהאיגרוף גורם להפרעה מוחית". ואילו אחר בשם ווייט שארס, פרקליט ממולח מרודג'סטי בארה"ב, נהג להתייצב בזירת האיגרוף, שבה שימש שופט, כשהוא חוגר שישה אקדחים מוכנים לשליפה. ב־1896, בעת תחרות ב„מועדון הלאומי של סאן־פרנציסקו", חש שארפ בסכנה המתקרבת, כאשר קהל הצופים גילה את פרצופו המכוער וניסה לפרוץ אל בין החבלים כדי לעשות שפטים בשופט. שארפ עשה אז שימוש זריז מאד באקדחים שברשותו...

■ קלרה בו היתה כוכבנית־חשפנית ידועה בהוליווד של שנות ה־20. כינוה "IT GIRL" והיא היתה „מכוונה" למשחק הפוטבול – עד כדי כך שב־1927, בעקבות משחק מלהיב מאד, פיתתה למיטתה את כל חברי נבחרת הפוטבול של אוניברסיטת דרום־קליפורניה, פרס על נצחונם. בין ה„חוגגים" היה אחד, מאריון מוריסון, לימים ג'ון וויין המפורסם...

■ באליפות ה„מאסטרס" של ארה"ב בקפיצות למים, ב־1984, השתתפה ספורטאית בת 82 שביצעה ללא קושי קפיצה עם חצי „בורג" ואילו במרתון של אתונה ב־1976, רק יוני בן 98 42 ק"מ ב־7:33 שעות והיה מאוכזב בסיום, כיוון ששנתיים קודם לכן, בהיותו בן 96, הוא עבר את המרחק הזה בשעה אחת פחות...

אמריקני חבט בכדור גולף לרוחבה של יבשת אמריקה ■ שניים שיחקו ביליארד ורק אחד סיים את המשחק. יריבו נפגע מכדור־משחק במצחו ומת ■ המתאגרפת שהנחיתה נוקאאוט לג'והן ל. סאליבן ■ שוער נוער ספג 204 שערים בעונה ■

■ משחק הקריקט המוזר ביותר נערך באנגליה לפני כמה שנים, בין 11 בעלי רגל אחת שהתמודדו עם 11 בעלי יד אחת. במהלך המשחק נשברו חמש רגליים – אבל כולן היו, למרבה המזל רגלי עץ...

■ ארוארד סימונדס, בן 15, מקבוצת הנערים של מועדון הכדורגל בנוטינגהאם, מחזיק בשיא של ספיגת שערים במשחקי כדורגל. סידרת כשלונות רצופה החלה כאשר קבוצתו נוצחה 1–25 ונמשכה ב־0–33, 0–41, 0–28, 0–34 ו־0–24... בשמונה משחקים ספג השוער המסכן ונמוך הקומה (148 ס"מ) 204 שערים...

■ קבוצת אילנדן מליגת המשנה של יוגוסלאוויה, נוצחה ב־1979 במשחק כדורגל 1–134 (!) בידי מלאוסטה, שיא שספק אם יישבר אי פעם. ■

כמו הארלם גלוב־טרוטרס

להקה ברמת השרון מבצעת תרגילים עוצרי נשימה בסגנון חופשי, לצלילי מוסיקה ■ מחפשת קשר עם להקות אחרות בארץ ■ יכולה להיות חוויה

מאת כתב מיוחד

ברמת השרון פועלת „להקת בי.אמ.אכס." מיוחדת במינה, „הארד קור" (Hard Core) שמה – המבצעת תרגילי Free Style בליווי מוסיקה. ממש כמו להקת הכדורסל „הארלם גלוב טרוטרס"...

בלהקה מרמת השרון, יואב דגן ורמי קציר, המבצעים את התרגילים הבאים: Miami Hopper, Gamby ,360 Top Rockin, Boomerang ועוד תרגילים מתוצרת עצמית. „אנו מאד רציניים בעניין הזה", מעידים על עצמם יואב ורמי. לכל אחד מהם שני זוגות אופניי בי.אמ.אכס., יש להם גם רמפות ואביזרים אחרים המשלימים ציוד אישי וקבוצתי מגוון.

ההופעה שלהם אינה מבוססת רק על התרגילים המהוקצעים, גם על בגדים ססגוניים המשמשים להם תפאורה וכמו בכל הופעת־ראווה מעולה, הם נותנים דעתם לא רק למראה העיניים אלא גם לצרכי האוזניים...

כמה מהתרגילים הם מבצעים יחדיו ורבים אחרים – כל אחד לחוד.

„עוד לפני שהיכרנו, הופעתי עם דור ולי, שנהגו להופיע בקולנוע אסתר בת"א", מספר יואב. „רמי, השתתב־הופעותיו של R. L. Osborn, בהולנד. רמי הוא הקפטן שלנו ואילו אני אחראי על הצד הפירסומי", מוסיף יואב.

השניים כבר זכו שתמונותיהם יקשטו כמה בטאונים מקצועיים בחו"ל.

יחד עמם מופיעים גם כריס, האקסון וצ'יצ'ו – „אבל אנחנו הצוות הפרתח", מדגיש יואב.

כריס בא מארה"ב. הוא מתמחה בתרגילי קרקע. הקסון יליד הפיליפינים מתמחה במבצעים עוצרי נשימה על ראמפות. צ'יצ'ו הוא מנחה המופע – מספק את ההסברים לקהל וגם אחראי למוסיקה. להקה אמיתית.

בתמונה מס. 1 נראה רמי מבצע את התרגיל „מיאמי הרפר" – גירסה של Endoe, כאשר הכידון מגיע לריצפה ואילו הגוף נמצא מאחורי הגלגל האחורי.

בתמונה מס. 2 נראה יואב בתרגיל Chery Picker – תרגיל קשה מאד המחייב לעלות על האופניים בקפיצה, ממצב מיוחד במינו, כאשר האופניים על הריצפה, ב„שכיבה" – כאשר המטרה היא להגיע למצב שבו הרוכב עומד על הגלגל האחורי והרגל השניה, מעבר לאופניים על הרמה של מוט הכסא. צריך לקפוץ במצב כזה... הירידה מתנוחה קשה זו – מסובכת לא פחות: יש להעביר את הרגל חזרה לדוושה השמאלית ולהזיז את רגל ימין ואז להתחיל „לפאדל".

„אנו מעוניינים ליצור קשר עם קבוצות רציניות אחרות של רוכבי „פריי־סטייל" לתחרויות ולהופעות משותפות", אומר יואב.

הנה כתובתו ומס. הטלפון שלו: יואב דגן, סולד 19 רמת־השרון, 03־495633. ■

ספורט הבירה תמיד בצמרת

ה ירושלמים הם אנשים עם רוח צעירה וגם אוהבים ספורט. יש להם קבוצת כדורגל מפורסמת עם המון מעריצים בכל הארץ, ויש להם גם מי שדואג שיראו כל הזמן ספורטיביים ורעננים עם חיוך תמידי. בטח כבר נחשתם שני מתכוון לבית"ר ירושלים ולספורט הבירה, שהרי שני הגופים האלה מובילים בירושלים בכל מה שנוגע לספורט. מכיוון שעל בית"ר ירושלים אין לי הרבה מה לכתוב מעבר למה שאתם כבר יודעים, אתמקד כאן בספורט הבירה, שהוא עסק משפחתי הקיים כבר כ-20 שנה ועיקר התמחותו בכל הציוד וההלבשה לשעות הפנאי ולתחביבים. מספקים כאן את כל מה שרק תרצו בנושאי הספורט, ציוד והלבשה. משקפות לשחיה נגד הכלור, כובע ים, בגדי ים, קולקציה רחבה של כל הקיים בשוק לגברים ונשים. גם של גדעון אוברזון וארנה. אפילו גלשנים, מסיכות צלילה, סנפירים, שנורקלים, וכל מה שקשור לנושא הצלילה המקצועית. גם ציוד קמפינג ונעלי ספורט מקצועיות ואופנתיות. חולצות טריקו, מכנסי ג'ינס, כל האופנה לצעירים של אריסטו שמט ושל דורין פרנקפורט. יש בספורט הבירה מחלקה מיוחדת לבלט וריתמיקה ובה ניתן להשיג מנעליים ועד כל סוגי הבגדים. כך גם לטניס.

החנות הזאת מוכרת מאד בירושלים וחוג לקוחותיה רחב מאד. פרט לסחורה האיכותית ידועה החנות גם בשרות הנדיר שהיא מעניקה, המתבטא ביחס אישי לכל לקוח, באדיבות וברצון לשרת כל לקוח על הצד הטוב ביותר.

בימים אלה של תחרות קשה ולעיתים פרועה על כספו של כל לקוח נעים לכתוב על עסק היודע לכבד את הצרכן ולהעניק לו תחושת בטחון בקניה. וזהי מעלתה הגדולה של חנות ספורט הבירה והצרכן אכן יודע לגמול על היחס ההוגן. הלקוחות הרבים הפוקדים מדי יום את החנות הם ההוכחה לכך. לעסק המצליח כל־כך הרבה שנים לשמור על מקומו בצמרת מגיעה בהחלט ציון לשבח.

ספורט הבירה, רח' המלך ג'ורג' 4, ירושלים.

צרכנות נבונה

מוגש ע"י גרין קארד

יואב עיפר

ב תי־מימכר לגלידות, או כפי שהם מכונים גלידריות, יש בכל עיר כמה שרק תרצו. במיוחד לקראת העונה אפשר לראות אותם צצים כמעט בכל ...ינה. גם העיר חיפה משופעת, כיתר אחיותיה. בעסקים כגון זה, אלא שבחיפה, יש חידוש שהוא כיום הלהיט הלוהט של העיר. המדובר בגלידריה "מצה" שנפתחה לא מכבר בשכונת רוממה השקטה, ליד היכל הספורט. בעליה, סמאן חורי א־דיב, מסעדן ותיק וידוע בחיפה הימר על המקום חיפהפה והקים פינת חמד מרגיעה שאין דומה לה בשום מקום אחר. בעיצוב נדיר ביופיו. הבנוי בסגנון הולנדי עם גגון מעץ. המקום ותכ־ידיים עם הרבה אויר צח וסוככים מסביב ובעיקר אינטימיות ... נחוצה כדי להעביר את הזמן, עם הנאת השקט הנשפי והטעימה הנעימה מלווה במוסיקת רקע. מבחר הגלידות ייחודי באיכותו וגם הסוגים רבים ומרשימים. החל מן הגלידה הפשוטה, הכדורים בגביע כפי שכולנו מכירים, ועד הוופל האמריקאי המוגש עם זיקוקין להעלאת המורל. סמאן חורי הבעלים מקבל אישית כל אורח ודואג להסברת הפנים הלבבית של מלצריו, היודעים לתת שרות מעולה המוסיף, כמובן, להרגשה הכללית הטובה. אין בעיות של חניה (יש בשפע) וזוהי מעלה נוספת בדרך לבילוי המלוקק. מי שבא לאירוע ספורטיבי או אחר בהיכל הספורט, צריך, לדעתי, להוסיף למרכיבי הבילוי שלו גם את גלידריה "מצה" ואז תהיה הנאתו מושלמת. לכל החיפאים ושכניהם שטרם גילו את מצה אני מקווה להיות יועץ מועיל בעניין. זה בהחלט בית גלידה שונה מאחרים.

חיפה, כביש רופין, טלפון: 04-256900.

קארטה־דו

מאת: ורדה גלמן.

ק ארטה דו פירושו דרך לוחמה, הגנה עצמית ופיתוח האישיות. באימונים וכדרך בה עוברים החניכים מרמה לרמה חמצאו יסודות של חישול וכושר גופני, ריכוש ושליטה על הגוף והרוח.

אימוני הקראטה משלבים את כל פעולות הגוף, מנקזים את כל האנרגיה הפיזית והרוחנית לתוך כל פעולה שמבצעים. לומדים שילוב ותיאום מלא בין כל חלקי הגוף ולומדים לפעול מתוך קואורדינציה מלאה וניצול של נתוני הגוף והנפש.

קראטה דו — בי"ס בינלאומי לאומנויות לחימה, פתח שעריו בשנת 1972 בפ"ת ומאז הפתיחה הצנועה עשה כברת־דרך ארוכה של התפתחות וכיום הוא מאגד 11 מועדונים, כאשר המועדון המרכזי בפ"ת ויש גם בחולון, כפר סבא, טור השרון, בית ברל, כפר סירקין, כפר נטר, ספורטוב פ"ת, גבעת השלושה פ"ת, ומספטמבר בשנה הקרובה יפתח סניף חדש באריאל.

בראש הקראטה דו בישראל ובאירופה עומד רוני קלוגר המשמש גם כמנהל ביה"ס והמדריך הראשי של השיטה. ביחד עימו צוות מדריכים מקצוענים העוסקים אך ורק בנושא הקראטה. יש מדריכים שזהו מקצועם היחידי והם עוברים הסמכה מדוקדקת ומקבלים רשיון בינלאומי.

כאמור המועדון המרכזי פועל בפ"ת ברח' הס 13. במועדון קיים בי"ס למדריכים וזה לב ליבו של הארגון. יש בו אימונים 6 פעמים בשבוע. אימוני מדריכים כלי נשק מסורתיים מאוקינאווה — יפן (קובודו).

השיעורים מיועדים למתחילים בכל הרמות עד בכירים.

בבי"ס יש קבוצות לנשים, גברים, נוער וילדים מגיל 9. אין הגבלת גיל למבוגרים אפילו סבא וסבתא יש בין הבאים. האימונים מסווגים בהתאם לרמת החניכים וכל אחד מוצא אל מקומו לפי כישוריו. ניתן להתאמן יותר מפעמיים בשבוע (עד 5 פעמים בשבוע) ללא תוספת תשלום.

קראטה דו עורך מחנות אימון בינלאומיים בארץ ובחו"ל. מדריכים בכירים של השיטה מבקרים בקביעות בסניף הישראלי, החניכים נהנים מקורסים יהשתלמויות ומחנות אימון ברצף במשך כל שנת הלימודים.

קארטה דו — הינו גוף חינוכי, לומדים בו בצורה שיטתית ומדעית איך למצות את עצמנו בצורה טובה יותר. יש איזון עדין וברור בין הגוף והנפש.

רוני קלוגר וצוות ההדרכה של קראטה דו הם מדריכים בעלי הסמכה בינלאומית מאומנים והשכלתם המקצועית רחבה ומחשמכת. רק מדריכים המתאמנים ברצף ובהתמדה מקבלים רשיונות הדרכה. המדריכים נוסעים כל שנה לחו"ל להשתלמות.

לבית הספר יש כיסוי ותיעוד בינלאומי. היחס ללומדים הוא אישי ובהתאם ליכולת ולרצון שכל אחד מוכן להשקיע.

הקיץ יערך מחנה אימונים בינלאומי מהגדולים שנערכו אי פעם בארץ. יגיע אורדן שיראן (רב אומן), דניס סנט, גון תומסון, מומחה בינלאומי וחוקר בעל שם עולמי בשטח כלי נשק מסורתי מאוקראינה הוא יערוך בארץ מחנה אימונים וקורס מדריכים וכן סמינר לכלי נשק שפתוח לכל בחירי השיטות השונות הפועלות בארץ.

מר טוסמון יערוך מבחנים בסמינר למדריכים ולאחר שהות של שבועיים הוא יסע יחד עם רוני קלוגר למחנה אימונים בשוויץ.

הפעילויות הבולטות של קראטה דו בישראל הם שבעת הביקורים של קנדו יור, ביקורי שיהאן דניס סנט, ג'ון תומסון במועדוני שיטה בארץ קיום 3 מחנות אימון ומפגשים בינלאומיים עם השתתפות בכירי השיטה בשוויץ ודרום אפריקה בשנים 81, 83, 85.

קבוצות מביה"ס יצאו למחנות אימון בשוויץ, ומספר תלמידים בכירים השתלמו במרכז קראטה־דו בדרום אפריקה.

בארץ קראטה דו השתתף בכל האליפויות שקוימו ע"י ההתאחדות לקראטה במכביה ה-5 וה-6.

פרטים לגבי כל המועדונים ניתן לקבל במועדון המרכזי של קראטה דו בישראל, טל. 908150.
